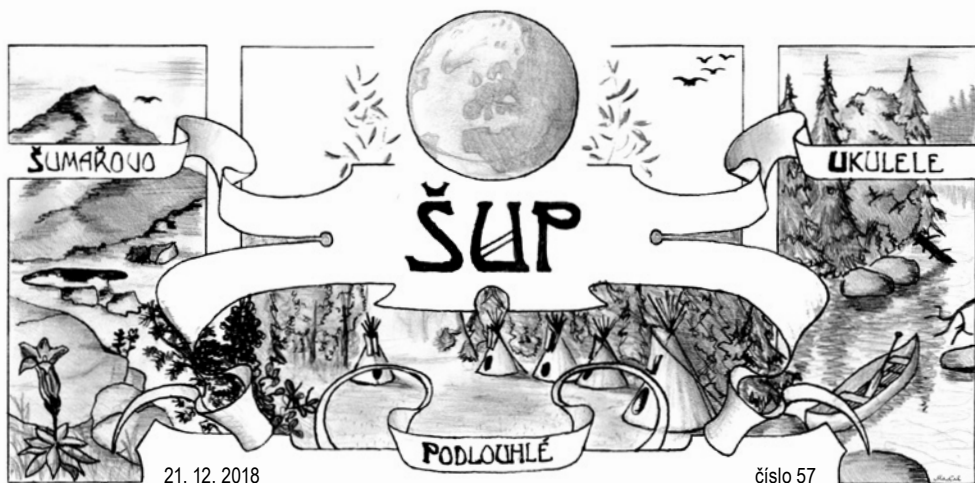

Obsah

Kronika

Martin, Falda a Horác ve Skandinávii . . .	3
Cyklovýprava Tygři	7
Cyklovýprava SkoRo.	8
Jarní voda Ohře	10
Družinovka Sko.	13
Příprava tábora	14
Tábor – Nez Percés.	15
Šifra – Náměstíčko	27
Šifra – Indiánská pořekadla.	28
Potábor	29
Puťák pro starší – Bulharsko	32
SkoRo Puťák Slovensko	48

Komiks Příběhy z Paseky

Štěstí.	54
Ve službě	55

Bublina

Napiš svou bublinu

Své návrhy textu do bubliny odevzdejte rádcí.
Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna.

Křížovka

Je to zelené, chlupaté, má to čtyři nohy a když to na vás spadne ze stromu, zabije vás to... Co je to? (Tajenka)

13. 5. 4. 10. 11. 12.

Nápověda: bledule, hvozdik, jetel, kakost, kontryhel, kopřiva, lilie, lopuch, mochna, podbél, ruřík, sasanka, smetánka, violka, vratič

Martin, Falda a Horác ve Skandinávii

7.–20. 3. 2018

Bohužel z ŠUPu č. 56 nějakým způsobem vypadl Horácův příspěvek. Proto ho dodáváme aspoň do tohoto čísla. Horác v něm navazuje na Faldovo líčení zimního puťáku po Norsku a Švédsku.

Doplnění pár technikálií v podání Horáce

Hezky to Falda napsal. Skoro bych chtěl být u toho. Dovolím si jen doplnit pár technických zajímavostí a detailů. Mnoho týdnů před vypuknutím akce se strhla mailová smršť, v které jsme řešili na čem nejlépe vařit, jaké vzít boty, lyže, které jídlo je stravitelné a nezmrzne, jak se vyrábí ten správný postroj na pulky (boby) a mnoho dalších zajímavostí.

Tak pro zájemce: batoh – velký (Horace), malý (Martin) – nutno ale dodat že jej doplnila obrovská taška IKEA včetně sestavené skříně i s policemi, menší Gema se zabalenou (zřejmě) kovadlinou, obtočená černou protidešťovou plachtou a obložena 4 sněžnicemi. To pro případ hlubokého sněhu a nutnosti pohybu po čtyřech (Falda). Či jakýkoliv (Magyal). K tomu ještě školní batůžek (Martin a Falda) – dle váhy s menším typem kovadliny.

No a samozřejmě lyže. Pověštinou široké turistické typu backcountry (všichni) nebo jakékoliv (Magyal). Faldovi jsme také do futrálu na vyvážení doplnili dva ocelové nosníky z autozahrádky. A já nesl vedle fotobrašny a stativu ještě pytel s několika svačinami na cestu a čtyřmi autozahrádkářskými úchyty.

Dlouho jsme řešili boty. Boty na běžky a pohorky. Nakonec si kluci pořídili So-

V podvečer klesáme k jezeru Mavasjaure

rely (neboli Gerlachy). Falda si k nim dokonce pořídil univerzální vázání na běžky a pochodoval v nich spokojeně celou dobu. Dobře fungují běžkařské pohorky (Horace a Martin) nebo jakékoliv obyčejné běžkové boty (Magyal). No a k tomu pohorky na večer, aby nezáblo. ...stejně záblo.

Vařili jsme na dvou vařičích MSR (XGK+Whisperlite). Při teplotě pod -20°C se velmi projevila nižší výhřevnost autobenzínu oproti petroleji. Vařil jsem s Magyalem, ale některá jídla jsme měli zvlášť. Bylo výrazně znát, jak dlouho trvá rozpuštění sněhu na benzínu. Naštěstí nebylo na našem vařiči (MSR XGK) nutné měnit trysku. První půlku jsme pálili petrolej a pak přešli na pomalejší autobenzín. Martin s Faldou používali technický benzín, který je se svou výhřevností kdesi na pomezí obou.

Dva stany Jurek. Jeden malý (Falda+Martin). A druhý ještě menší (Magyal a já). Nejotravnější byla neustálá jinovatka všude ve stanu. Jakmile se člověk ve spacáku po-

hnul, otřel si hlavu, nos i spacák o sněhové námrazky z vydýchané vlhkosti. Nejvíc trpěl asi Magyal, který mě musel přelézat a také protože většinu noci probděl, neboť nevydrží spát polárním zimním spánkem déle než 4 hodiny týdně.

Spacáky povětšinou teplejší pérové (Falda, Martin, Horace) nebo obyčejný (snad taky pérový???) doplněný vnějším tenkým s umělým vláknem (Magyal). Asi to je výhodnější kombinace, protože většina vydýchané páry zůstane v umělých vláknech, zatímco peří vlhkem více trpí. Na druhou stranu jsme v noci zimou asi nijak zásadně nestrádali.

Nejhorší bylo asi ranní vstávání a večerní ukládání. Při vaření člověk stojí na místě a začínají zábst nohy (Horace). Zejména pokud nemáte dost velké boty na 2-3 ponožky, jako třeba již zmíněné Sorely (Falda, Martin). Nebo pokud vám to není jedno (Magyal). Pár desítek minut trvá, než se ve spacáku zahřejí prostydlé nohy. A po

Ráno na tábořišti nad Mavasjaure

chvíli spánku jsem se dokonce budil teplem. Nepříjemné bylo převlékání do spacího a ráno do denního oblečení. Na sněhu si není kam pořádně stoupnout. Kluci to vyřešili tím, že se nepřevlékali. Ale přiznali mi to až na konci výpravy. Mrchy...

Nikdy jsem netušil, jaký je to příjemný pocit, když se oteplí na -15°C . Přes den povětšinou bylo jasno a při tažení pulek bylo docela teplo. Stačily 3-4 vrstvy oblečení. Nějaké to tričko, mikina, fleeska. Často jsem jel i bez rukavic. Jen večer při vaření mě občas mrzly prsty, tak přišlo i na ně. A večer samozřejmě přišla ke slovu i péřovka.

K jídlu byla povětšinou klasická sušená strava, kaše, těstoviny apod. K obědu nějaké pochodové jídlo. V mém případě kus salámu a tortilly (netvrdnou, nedrobí jako chleba, neplesniví ani při -25°C a jsou placaté). Měl jsem obavy po několika minulých zkušenostech, aby jídlo nezmrzlo. Čerstvý chleba, máslo (Falda ho stejně nerad) či sýr se pak nedají v mrazu ani ukrojit. Obavy se ukázaly jako plané. Nejměkčí byla nakonec Magyalova vydumpsterovaná čokoládová bábovka, která byla i při silném mrazu krásně měkoučká. Asi Norové a Norky zadělávají těsto místo vody Fridexem. Detailní popis, jak se správně dumpsterskuje bábovka, nalezneta na C nožčině (to je římsky, copyright by Magyal) norském blogu: norge.boha.cz/2017/09/

K tomu musím doplnit Martinovu zázračnou IKEA skříňovou tašku, z jejichž poli-

Na vrcholu Áhkáris

ček dokázal v libovolné době i teplotě vytáhnout desítky různých oříšků, křupek, čokolád a podobných nebezpečných pochutin. Při tak velkých mrazech je totiž jakékoliv slintání notně rizikové. Všechny tyto drobné pochutiny byly v originálním balení, v krabicích či sáčcích, nijak nezmačkané a samozřejmě ani nerozdobené. Myslím, že se tím téměř vyrovnal Tatouchově schopnosti po deseti dnech putování vytáhnout z nacpaného batohu naprosto čerstvý a nepomačkaný pomeranč nebo banán.

Musím zdůraznit několik opravdu silných zážitků. Za norskou hranicí probíhal vlakem bez vodítka i košíku pes hledající drogy. Bohužel jsme mu nemohli k mlsání nic nabídnout, a tak o nás přestal jevit zájem. I když nás jeho psovod několikrát nabízel k ochutnání. Celník nás sice chvíli zpovídal: kam že to jedeme, co tam budeme dělat a u koho budeme bydlet, ale když jsme mu prozradili, že jedeme do Bodø a budeme spát u Magyala a Stonožky, pokýval s porozuměním hlavou a spokojeně odešel. Taková je proslulost Magyala a Stonožky nejen v Bodø ale asi v celém Norsku.

Při nástupu do trajektu v Kielu jsme procházeli bezpečnostním rámem. Celník zde byl velmi slušný. Filmy nám prohlédl manuálně a mohli jsme je tak uchránit před rentgenem i tomografií. Jen Falda musel vybalit teroristické nosníky a já držáky. Celník asi nechápal, proč k lyžím vezeme i autozahrádku. Když pod rentge-

Taktéž na vrcholu Áhkáris

nem zjistil, že mám v batohu vaříč, uklidnilo ho vyjádření, že je benzínový. Martini podobně našel nebezpečný multitool. Když mu Martin ústně potvrdil, že se jedná o Letherman, uklidnil se, spokojeně nás propustil a my tak mohli pokračovat ve své teroristické činnosti nástupem na palubu.

Zajímavé a důležité je, že se do Švédska pod přísným zákazem nesmí pašovat studené větry ani jakékoliv špatné počasí. Na norské straně nám ledovým větrem málem umrzly nosy, uši a v některých exponovaných okamžicích i další vyčnívající části těla. Po překročení švédské hranice ovšem jako když utne. Myslím tím vítr...

Na závěr musím zmínit dva krásné zážitky z pozorování nefalšované polárnícké záře. Magyalovi díky za podrobný a praktický popis. Když se poštěstí, táhne se od východního k západnímu obzoru. Mírné žlutozelené světlo nad obzorem – jakoby za kopcem bylo veliké město – se nám poštěstilo vidět několikrát. Ale nejkrásnější je

zelená vlna nebo záclona, která se nad obzorem převaluje a plápolá sem a tam. Na chvílku dokonce vykuklo něco jako „božské oko“ či „zavináč“ přímo v nadhlavníku. Postupně z něj vycházely a rostly dlouhé paprsky do všech stran. Bylo okem vidět, jak se opravdu pomalu prodlužují. Jako když děcko maluje sluníčko s paprsky. Místy měnila barvu i do červena. Krááá-sa. Bohužel tenhle zážitek trvá jen několik minut. Kluci jej prožívali v suchu a teplo v chalupě. Tak o něj dvakrát přišli. Heč.

Falda (ten co nerad máslo, sladí čaj do patnácti, vozí v batohu kovadliny a abstinenci příznaky hladu zahání nákupem 30 mandarinek) opomněl dodat, že po návratu do Bodø jsme si ještě užili místního leteckého muzea.

Na závěr nezbyvá než poděkovat 100nožce za poskytnutí zázemí a hlavně za její péči o naše veškeré blaho.

A že ho bylo...

Horace

Martin a Stenožka poblíž vrcholu Gjetarfjellet. (Tedy už nikoli na puťáku, ale u chalupy, viz zápis v ŠUPu 56) V pozadí Valnesvatnet, Bodø, ostrov Landegode a na horizontu Lofoty.

Cyklovýprava – Tygři

28.–29. 4. 2018

První zkušenosti se společným putováním na kole nasbírala Tygřata loňským krátkým výletem v údolí Berounky. Nyní se tedy už mohla vypravit na výpravu vícedenní. Zúčastnili se Vtip, Pavlán a Marino, z dospělých Brouk a Anežka. Cílem výpravy byly Křivoklátské lesy.

Z vlaku jsme vystoupili v Řevničově a zamířili do železničního muzea v Lužné u Rakovníka. Cestou jsme vystoupali na kopec Loustín, kde jsme po sobě házeli šišky a našli kešku. V muzeu už to není, co bývalo. Nejen, že se nesmí vstupovat do vagónů a mašinek, ale z bezpečnostních důvodů už se ani nesmí stoupat na kolejnice natož po nich chodit. I tak byla ale nejzajímavějším bodem návštěvy lokomotiva, která neměla zavřená dvířka, a tak jsme se na ni mohli podívat hezky zblízka, vyzkoušet si různá táhla a páčky a zavítat i do topeniště. Zaujala i masivní točna v depu lokomotiv. Po pikniku na louce mezi vagóny jsme pokračovali dál směrem k Rakovníku a vykoupani se v rybníku Bartoň, kde Brouk opravil defekt na svém kole. Voda v rybníku neměla ještě úplně letní teplotu, a tak jsme většinu času trávili na břehu vzájemným škádlením, schováváním cizích věcí a jejich posíláním po hladině rybníku na palubě létajícího talíře. Po osvěžení nás čekalo dlouhé stoupání na tzv. Dlouhý hřeben. Cestou jsme nabrali zásoby pitné vody z krásné studánky. Obecně byl celou výpravu nedostatek vody umocněný velkým vedrem, ale nakonec se nám ji vždy ve správnou chvíli povedlo sehnat.

Z hřebene jsme sjeli na východní stranu a zamířili k Wolemannovu rybníku, kde jsme doufali v útočiště na noc. Rybník kvalitou vody ani mrtvými rybami příliš ke koupání nelákal. Nakonec se v něm v noci opláchl jen Brouk. Na házi rybníka ale spoň bylo ohniště, kde jsme si uvařili. Nechtěnou společnost nám dlouhou dobu dělala mladá rodinka na kolech. Snažili jsme se v nich vzbudit dojem, že na místě rozhodně spát nebudeme, a pojedeme ještě

kamsi dál, ale příliš se nám to nepovedlo. Báli jsme se, aby na nás nezavolali lesní stráž. Spali jsme na druhé straně rybníka v hustém mladém a temném smrkovém lese. Děti spaly úplně samy, za což jim právem patří obdiv.

V neděli jsme pokračovali podél potůčku Druhý luh, který z rybníka vytékal, až k soutoku s Leontýnským potokem. Ten jsme sledovali až do přírodní rezervace Údolí Klíčavy. Pak jsme opět vystoupali na hlavní hřeben, jen abychom z něj sjeli západně k Rakovnickému potoku. Potok a podél něj vedoucí cyklostezka nás pak vedly po zbytek dne až do Roztok u Křivokláta. Za zmínku stojí zejména příhoda s pneumatikou, kterou Vtip při přejíždění lávky u vlakové stanice Lašovice objevil v potoce. Všechna Tygřata s Anežkou ji pak stále dokola kutálela z lávky na cestu, čímž se asi na půl hodiny zabavila. Po příjezdu do Křivokláta jsme vystoupali až k samotnému hradu a podívali se na vyhlídku z jeho nejvyšších věží. Prohlédli jsme si i expozici Cesta legionáře a společně přečetli komiks o státních symbolech, kterým provázel dvouocasý lev.

Jakmile jsme si dost užili hradu, sjeli jsme zpět do údolí a dojeli až k Berounce v Roztokách. Ve večerce jsme si koupili zmrzlinu a pak se ještě jednou vykoupani, tentokrát v řece. Byla zarostlá dlouhými řasami, které posloužily k našemu pobavení jako sukýnky, paruky a podobně. Anežka na ostrově v řece objevila tři svlečky vážek, které má dodnes doma. Po koupání jsme odjeli na roztocké nádraží, odkud nás měl odvézt historický vlak. Jaké však bylo naše překvapení, když místo vagonu k přepravě kol přijel akorát nepříjemný průvodčí. Sdílel nám, že máme smůlu, mávnul a odjel do Prahy bez nás. Naštěstí nám půl hodiny poté jel ještě obyčejný vlak od Českých drah. V něm jsme si hezky popovídali s milou průvodčí, díky které jsme i stihli přestup v Berouně.

Brouk

Cyklovýprava – SkoRo

28.–30. 4. 2018

Vystupujeme v Řevničově a jedeme k Buckému rybníku. Nakonec se vykoupeme, jak bylo v plánu, ale občas u břehu narazíme na mrtvou rybu. Je málo vody a teplé počasí také nijak nezvýšilo množství rozpuštěného kyslíku ve vodě. A tak se ryby dusí. Tento stav se opakuje na většině rybníků na říčce Loděnici. Ještě nejčistší je rybník v Loděnici, a tak se vykoupeme tam.

Je však čas hledat místo ke spaní, stavíme nové tropiko na kraji lesa nad Loděnicí. Kocháme se výhledem do krajiny. Pod tropiko se vejde všichni bez problémů. Naše výprava se skládala z Robina, Nata, Pedra a Kuleho. Bohužel s sebou nemáme knihu, a tak pouštíme na Pedrově mobilu Čapkovy povídky z jedné kapsy.

Ráno vyrážíme na Kačice, Srby směr Kladno. V Srbech je upravena bývalá vlečka do dolu Tuchlovice na cyklostezku. Celé okolí Kladna je hojně využíváno cyklisty, nás ale zajímá zdejší aquapark. Kola necháváme zamčená před bazénem a jdeme si užívat vodních radovánek. Kromě obvyklých tobogánů, výřivek, skluzavek a parní kabiny je zde i Spacebowl. Zvláště tuto atrakci si Skokani oblíbili. Já jsem si tuto adrenalinovou záležitost odpustil. Sjedete dolů prudkou skluzavkou, která vás vymrští do trychtýře, kde chvíli rotujete, až se propadnete do bazénku uprostřed.

Důkladně vykoupání jedeme najít nějaký vietnamský obchod, kde bychom nakoupili něco k snědku. Vybavení dostatkem jídla jedeme obědvat do nedalekého lesíka Horka.

Po obědě se ještě zastavíme u Hrázského rybníka, kde Pedro s Robinem objeví pravděpodobně nutrie, možná ale, že to byly vydry nebo ondatry. Já je bohužel neviděl a jim se je nepodařilo nafotit ani nafilmovat. Jedeme dále po proudu Loděnice. Za Družcem jedeme po loukách podle říčky, až k mostku přes Loděnici. Zde se rozhoduje-

me opustit nejistou cestu po loukách a přejíždíme lávku. Za ní následuje krátký prudký svah. Kola společnými silami vyvlečeme těch několik metrů na cestu. Cesta je to dobrá, jen stále stoupá do kopce, rozhodujeme se tedy na příštím rozcestí sjet dolu k Novému Mlýnu. Sjezd je dobrodružný, ale ještě dobrodružnější je další cesta. Celé údolí včetně budovy bývalého mlýna je opločené a není možné pokračovat podle Kačáku. Nakonec vyjedeme prudkou cestou až na kopec na červenou značku. No, má představa jízdy z mírného kopce podle řeky se rozplynula. Za Bezděkovem si prohlédneme atypický ŘOPík a pokračujeme již po lesní cestě podle Loděnice (Kačáku) ke studánce Petřův pramen, kde doplňujeme zásoby vody. Místní chatari nám radí, jak se dostat na místo plánovaného noclehu – rozhlednu Vysoký vrch. Jedeme po zpevněné lesní cestě stále do kopce. Je to 150 výškových metrů! No když rozhledna, tak na kopci. Ne všem jízda do kopce vyhovuje, a tak se rozdělujeme na dvě skupiny: jedna kolo tlačí nejkratší cestou přímo do kopce a druhá jede delší, ale sjezdnou cestou. Nakonec se kupodí-

Rozhledna na Vysokém vrchu

vu sejdeme. Čeká nás ale závěrečný krpál k rozhledně. Tam si vzájemně pomáháme vytlačit kolo, v jednom to skoro nešlo vytlačit. Jsme konečně pod rozhlednou. Jsou zde výletníci opekající si klobásky. Jdeme se podívat na rozhlednu v naději, že zatím odejdou. Výhled je opravdu velkolepý, přemýšlíme, zda by se nahoře na rozhledně nedalo spát, ale to by bylo moc velké dobrodružství. Turisti odešli, a tak můžeme postavit naše megatropiko a začít vařit na benzínáku miláno. Nad námi prolétají docela nízkoprávně letadla, asi je to letecký koridor do Ruzyně.

Ráno vstáváme do větrného dne. Jdeme přes Chýňavu do Hýskova, kde chceme u Hypa nabrat vodu. To se povede a my pokračujeme přes cyklolávkou do Berouna. V Berouně se u místního ŘOPÍku zastavíme a chvíli obědváme, prolézáme bunkr a nespěcháme. Chceme totiž zjistit, zda místní aquapark je stejně dobrý jako ten v Kladně. Na rozdíl od Kladna můžeme nechat kola v uzamčeném

prostoru. Aquapark je však menší než kladenský a nemají zde spacebowl. Důkladně si užijeme aquaparku a vyrazíme směr Praha.

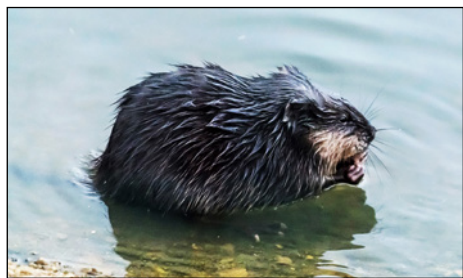
Ještě musím zmínit místní dopravní hřiště u jezu, které získalo velkou oblibu u Skokanů!

Cesta podle Berounky do Srbska je asi nejhezčí částí cesty do Prahy! V Srbsku se cvičně rozhlížíme, zda není Šíma doma, ale nikdo se neozývá, tak pokračujeme dál na Karlštejn a Zadní Třebáň, kde se Robin pokusí navštívit svého spolužáka, ale ani ten není doma. A tak projedeme tradiční cestou přes Řevnice, Dobřichovice a Černošice do Prahy. Rozloučíme se na Folimance přiměřeně unaveni. Podrobný plán cesty najdete na <https://mapy.cz/s/3blHs>. Najeli jsme cca 112 km, začínali jsme ve výšce 476 m n. m. a končili ve 189 m n. m. Největší převýšení bylo v druhý den cesty před Vysokým vrchem téměř 150 metrů, jinak jsme jeli většinou z kopce nebo po rovině.

Kule

Nutrie říční

Ondatra pižmová

Přírodovědné okénko

Jak rozeznat nutrii od ondatry? Ondatra je s nadsázkou řečeno spíše taková trochu větší krysa. Obvykle neváží více než jeden a půl kila. Zato nutrie už je skutečně kus pořádného hlodavce. Může dorůst až dvanácti kilogramů, spodní hranice se pak pohybuje okolo šesti. Nehrozí tedy, že si přerostlou ondatru s nutrií spletete, rozdíl je to skutečně víc než markantní. Pokud nutrie skočí do vody, zůstanou po ní velká kola a prozradí ji také velké díry v březích, ve kterých bydlí.

Zuby nutrie jsou sytě oranžové, zatímco ondatra má zuby čistě bílé.

Nutrie k nám byla zavlečena z Jižní Ameriky. Původně se chovala na kožešinu a maso, z farem ale zvířata často utíkala a v naší volné přírodě se jim začalo nebyvale dařit. Nutrie se živí bylinami, kořínky ale také ovocem a zeleninou, ráda se proto nechá krmít i od lidí.

Zdroj: <http://www.rodicka.cz/ondatra-a-nutrie-rozdily/>

Jarní voda – Ohře

4.–8. 5. 2018

Letošní vodu se nám nějak povedlo naplánovat až úplně na poslední chvíli, což vedlo k tomu, že jsme společně jídlo nakupovali hromadně a vezli autem. Už si moc nevybavuju, jak moc to fungovalo, ale hlady jsme rozhodně nepomřeli. Jen SkoRo možná občas hladověli, protože si dělali jídelníček sami a na jeden z obědů si naplánovali suché čínské polévky... V pátek jsme dojeli vlakem do Tršnice a u silničního mostu kousek po proudu od vesnice přespalí na kraji louky.

Druhý den jsme vstali, rozházeli jídlo do loďáků a vypluli. Tempo nebylo nijak závrtné, jelikož se několik kormidelníků teprve zacvičovalo, a tak brázdili řeku z jedné strany na druhou. Odpoledne nás čekal smrťák v Kynšperku, který má vybudované vedlejší rameno pro vo-

dáky. Je tu schůdek, který se na plastáku sjíždí v pohodě, ale laminátkám bychom asi urvali zadky, takže jsme ho jen konili. K večeru jsme zastavili v ohybu řeky před Dasnicí, lodě schovali na břehu a popošli několik stovek metrů do lesa ve vnitrozemí. Po večeri jsme ještě počkali na Pupka, kterého měl přivézt táta a kterého jsme sem pracně donavigovali. A pak už jsme šli spát – já si vybral místo kousek stranou od ostatních, aby mě zase brzo ráno nebudil řev Přípravky. A právě tady začíná ta „sranda“ (a počítám i důvod, proč tenhle zápis dopisuju já).

Kolem čtvrté hodiny ranní jsem se probudil z divného snu o zvířatech a zjistil jsem, že mě cosi tahá za stahovací šňůrku spacáku. Trochu zblblej ze sna jsem si říkal, že je to nějaká srnka, možná divočák, a tak jsem se to snažil zahnat taháním, voláním a nakonec lehkým kopan-

Marino a Kšanda

cem. To pomohlo, ale neviděný příznak se v tu chvíli přesunul k mým nohám a zahryzl zoubky do spacáku. V tu chvíli se mi konečně povedlo spacák otevřít, najít baterku a útočníka si prohlédnout. A hele – liška! Asi byste čekali, že se svitu baterky třeba lekne nebo že ji vyděsí mé hulákání. Tak to byste čekali marně. Jen tak tam stála, koukala na mě a co víc – za chvíli se prohnala těsně kolem mě, sebrala mi vestu a utekla s ní kousek stranou. Pak ale asi zjistila, že to není nic k jídlu, tak to zopakovala ještě jednou s obalem od spacáku. To už jsem si vzal do ruky botu, kdyby se nakonec rozhodla, že nejchutnější budu stejně já. Liška začala kroužit kolem mého ležení a já se pomalu přesouval stranou a hledal něco, co bych po ní hodil. Nakonec jsem našel tlustší klacek, hodil a nečekaně se trefil. Liška utekla, ale zastavila se na cestě. Tak jsem to ještě jednou zopakoval (to už jsem se fakt divil, že jsem se trefil) a byla fuč. V tu chvíli vystrčil z nejbližšího stanu hlavu Hroch, prý co se děje, že tak hulákám. Já si řekl, že radši hluk Pří-

Už a Oliver

Kšando, nepadej

pravky, než další lišku, a přesunul jsem se pod plachtu k ostatním. Před usnutím jsem ještě prozkoumal díry ve spacáku (dvě pěkné skoby ve vnější i vnitřní látce) a nějakou dobu přemýšlel nad podivným chováním lišky.

Ráno se tomu všichni smáli, ale já v té komedii pořád cítil trochu tragickou příměs, takže vám může být jasné, co se dělo po mém návratu do Prahy (hint: to samé, co po puťáku do Rumunska 2008). A ještě menší bonus: o pár týdnů později jste se mohli z různých médií dozvědět, že „paní Olgu kousla liška“ (schválně si to najděte na internetu :D). No vidíte, mohl jsem být slavnější, ale já blbec s tím do novin nešel... Naštěstí!

V neděli jsme si sjeli jez na Šabině i pěknou retarděrku u Černého mlýna. A kolem poledne zastavili před Sokolovem u výpustě zatopeného lomu Medard. Tam jsme nechali lodě a zašli se podívat k jezeru, kde jsme si i dali oběd. Jezero vypadalo moc hezky, ale vodu to mělo brutálně ledovou, tak jsme se ke koupeli zlákat nenechali. Teda – ne všichni. Oliver celé dva dny hecoval Boháčovic kluky, aby dělali kravinky za korunu nebo dvě, což tady vyvrcholilo tím, že hodil do jezera dvě mince, a to samozřejmě kluky nahnalo do vody. Peníze nikdo nenašel, ale Hroch pak přišel s tím, že dá dvě koruny každému, kdo mu pomůže hodit Olivera do vody,

takže se nakonec koupal i Oliver. Hroch nakonec změnil ty dvě koruny na zmrzlinu a slíbil nám ji na cestu zpět, s čímž samozřejmě všichni souhlasili.

Opoledne jsme projeli Sokolovem a zaparkovali kus za dálničním mostem – u lávky pod Starým Sedlem. Tady jsme se utábořili prakticky na cestě jen kousek od vesnice a někteří se šli podívat ke štolě Jana Křtitele. Pak jsme šli spát, tentokrát bez zvířat.

Třetí den jsme projeli kolem Lokte, sklonili horní jez rybí propustí, sjeli dolní jez retardérkou. Ani jsme se nešli podívat na hrad... Na kraji Karlových Varů jsme pobédvali a Vtip našel v trávě nějaký šampón nebo sprcháč a pochvaloval si, jak hezky vydělal. Projeli jsme Vary, bez problémů sjeli oba Karlovarské jezy a pomalu dojeli až k Hubertusu. Tam nám chvíli trvalo, než jsme našli studánku (ona se z vody hledá fakt blbě). Pak jsme projeli peřejí a těšili se na naše oblíbené místo v lese asi kilák za Hubertusem. Jenže nás tady překvapily pásky mezi stromy a cedu-

le o zákazu táboření. No, nakonec jsme si vybrali místo stranou od cedulí a doufali, že mimo sezónu nás nikdo vyhnat nepřijde. Propříště bychom ale měli počítat s bydlením někde jinde.

Úterý bylo, jako ostatně každý poslední den, docela uspěchané. Projeli jsme Dubinou s jezem, v Kyselce si jako obvykle někteří natočili Mattonku a v Radošově nás čekalo obvyklé přenášení smrtáku. Pak už jsme jen prosvištěli Velichovskými peřejkami a v kempu ve Vojkovicích definitivně skončili. Měli jsme dost času, takže jsme se v klidu najedli, odpočinuli si a počkali na auto, abychom pomohli s naložením lodí. Pak už jsme jen došli na vlak, který nás odvezl do Klášterce nad Ohří. Tam se Boháčovic kluci poprskali nad tím, že jim Hroch řekl, že jestli nepřestanou mluvit o penězích, tak žádnou zmrzlinu nedostanou. Nakonec ale zmrzlinu dostali snad všichni, takže jsme do Prahy dojeli spokojení (i když teda dost zpocení, protože nefungovala klimatizace a nešly otevřít okna).

Věšák

Hroch s Johankou a Rozárkou

Družinová výprava Sko

9. 6. 2018

Chtěl jsem psát zápis z družinovy SkoRo, ale pak mi došlo, že tam žádné Ro nebyly, tak proto takový podivný název.

Sešli jsme se na Budějárně – Nat, Pedro a já – a odjeli do Jílového u Prahy. Po nezbytné návštěvě obchůdku jsme to vzali po modré až k rozhledně Pepř. No, rozhledně, spíš je to takový nehezky vysílač s vyhlídkovou plošinkou. Chvilku jsme se rozhlíželi, až kluci uviděli kousek vedle na louce vrak autobusu a rozhodli se, že ho musí prozkoumat. Dovnitř jsem je teda nepustil – kdo ví, kam by se zrezlou podlahou propadli... Cestou dál po modré jsme objevili minibazar – takovou skříň se všemožnými zbytečnostmi a kasičkou na dobrovolný příspěvek. Pedro hned zájasal, že si musí něco vzít domů a dlouho přemýšlel nad starožitným psacím strojem. Nakonec se ale rozhodl, že se mu s ním nechce tahat, a spo-

kožil se s železnou šiškou z kukačkových hodin. Co tomu asi řekli doma? :D

Pokračovali jsme přes Studené kolem zavřených štol a ohromného viaduktu do Žampachu. Tady jsme zakempili na kraji jezu, kde Brouk na podzimní vodě nechal modrou vertexu. Museli jsme se tam teda dostat přeazením po tyči přes náhon, do kterého jsem málem spadl, protože jsem se lekl včel, kterých bylo ve květech nad tyčí požehnaně. Dalších několik desítek minut jsme strávili blbnutím na jezu – koupali jsme se, házeli po sobě řasy, obědvali a zachraňovali skleněnou lahev, kterou po řece poslala partička, co chvíli seděla vedle nás. Kluky zajímalo, co je uvnitř za zprávu, ale nepovedlo se nám ji vyndat. Každopádně nechápu, jak může někoho napadnout poslat skleněnou lahev po řece... Když jsme se řádně vykoupli a vyblbli, vyrazili jsme na vlak do Jílového a odjeli do Prahy.

Věšák

Pedro váhá nad starožitným psacím strojem

Příprava tábora

22.–24. 6. 2018

Brouk přichází od stavby latríny: „Už je to skoro hotový. Víte někdo, kde je šmirgl papír?“
Hyp: „Počkej, ale tam má být toaleták!“

Maďal vypráví hrůzostrašnou historku o tom, jak se někdo na vojně myl ve várnici, zaklaplo za ním víko a on se uvařil.

Někdo: „A to byl jako nějaký kotel na ohřívání vody?“

Maďal: „No vůbec to nebylo na mytí, prostě nějaká velká várnice s víkem nahoře.“

Kule: „Jó, já přesně vím jaká! Taková ta velká várnice na knedlíky!“

Stonožka: „Taková ta, jak jsi pod ní přikládal?“

Někdo: „Ty pistácie se blbě louskaj.“

Brouk: „Pepík mi na ně půjčil Fiskarsku.“

Jana: „On ti půjčil Fiskarsku jo? Toho si važ, on ji jen tak někomu nepůjčuje.“

Brouk: „No já jsem si ji od něj půjčil, když tu možná zrovna nebyl.“

Tatouch má narozeniny. Někdo: „A taková ta tradice, že se oslavenec háže do vody, to už neděláte?“

Jírovec: „Ne, ale mohli bychom ji oživit.“

Brouk: „Abysme pak ale nemuseli ožiovat.“

Zde bydlí Brouk

Tábor – Nez Percés

30. 6.–23. 7. 2018

Den 1.–3.

Stonožka: První dny se nedělo nic moc zajímavého, co bych vyhodnotila jako hodné zapsání. Proběhla hrátka na rozdělení do týmů. Indiánské rody byly letos následující:

Orli	Bizoni	Lišky
Robin	Oliver	Vanda
Pedro	Nat	Mrkev
Lukáš	Už	Marino
Vtíp	Čepík	Pavián
Tonda	Kuba M.	Kubík B.

Postavili jsme tábor a zabydleli se. Bylo vedro. Maďal potřeboval vyzkoušet nový model „liningu“ (bez liningu), což vyžadovalo vytvoření umělého deště. (Ma-

ďal přenesl pumpu do potoka a pumpoval a já jsem ze štaflí lila hadicí na týpko vodu. Posléze jsme zaměstnali i jiné pršiče, abychom se mohli jít podívat dovnitř a užít si, jak venku krásně prší.)

Víc událostí jsem si nezapsala, naštěstí nám ale Pavián dovolil publikovat úryvky jeho deníku, takže můžeme doplnit další pohled na letošní tábor.

Kule vysvětluje, že do studny se může leccos dostat, a proto je nutné vodu převařovat.

Někdo: „A po převaření tam nic škodlivého bejt nemůže?“

Kule: „To vím naprosto jistě, že tam nic bejt nemůže, protože převařením se zlikviduje úplně všechno. Pokud to teda zrovna není... co to tam bylo, Tatouchu?“

(vysvětlení: „tam“ se nevztahovalo k naší studně, ale k jakési knize, pozn. red.)

První den tábora - rozřazovací hra

Vymýšlíme, koho zabavit jakou prací.

Kule(?): „A Rohlíci by mohli nainstalovat kohoutek (na mytí rukou).“

Maďal: „To udělám po snídani za 10 minut.“

Brouk: „Ale oni by to mohli dělat celý dopoledne!“

Stonožka: „Kdo má zítra rozcvičku?“

Věšák: „Myslím, že jsem tam napsanej bohužel já.“

Maďal: „A to bude Věšák jedinej, kdo bude zítra ráno cvičit?“

Obdivujeme velký placák, který má Pupík na konci postele.

Maďal: „To je dobrej stoleček.“

Klaxon: „To je polštář.“

Po chvíli. Klaxon: „Au!“

Maďal: „Co se stalo?“

Klaxon: „Spadl mi na nohu Pupkův polštář.“

Pavián: „Kule, máš tu telefon?“

Kule: „Mám.“

Pavián: „A máš k němu powerbanku?“

Kule: „Ne. Proč?“

Pavián: „Tak to se ti asi brzo vybije.“

Den 3.

Pavián: Dnes se dodělal stožár, semafor a pletli jsme indiánské čelenky. Taký nás pasovali na indiány a smyli z nás bělošskou krev - nejdřív nás pomalovali a pak popořadě házeli do přehrádky.

Den 4.

Pavián: Dnes jsme se zapotili při hrátce, kde jsme chytali zvěř - Rohlíky. Ti běhali a když se jich někdo dotknul, tak začali zdrhat a počítat do 13. Když je někdo z týmu nechytнул, tak mu to ubralo život (to mu, co se ho dotknul).

Den 5.

Pavián: Dnes začaly praxe, my (Tygrata) jsme šli s Broukem lízit, bylo to super, ale přiskřípl jsem si malíček. Pak byla hrátka na pozorování rádců.

Stonožka: Každý rádcе představoval nějaké neznámé zvíře, vydával charakteristický zvuk, něčím se živil, a případně měl i určité potravní vztahy s ostatními - někoho lovil nebo byl někým loven (nebo obojí). Nejhorší to měla asi Petra, která se živila nektarem (přičemž kve-

Rituál přijetí mezi indiány

toucích rostlin je v muldičkách poskrovnu) a lovili ji všichni.

Den 6.

Stonožka: Dnes jsme šli na celodenní výlet kus za Zahrádku. Nasbírali jsme borůvky a kupodivu jsme nezmokli při cestě zpět, i když to tak chvíli vypadalo. Hrál se pešek.

Historie peška na celodeňáku

Petra: Pešek byl kus červeného provázku. Začínal u mě. Využila jsem toho, že zároveň nesu kýbl na borůvky, a umístila peška do něj. Když šla kolem Stonožka, poprosila jsem ji, jestli by kýbl na chvíli nevzala, že si skočím na záchod. Vzala - a vůbec jí nevadilo, že byl pešek na první pohled vidět, protože byl kýbl průhledný.

Stonožka: Peška v kýblu jsem si všimla asi vteřinu poté, co jsme Petře kýbl „na chvíli vzala“ a celkem mě naštvalo, že jsem se nechala tak snadno napálit. Hned se mi ale podařilo se peška zbavit - nacpala jsem ho do dřevě střešní tašky, kterou jsem našla na cestě, a podala ji Kulemu s dotazem „Koukej Kule, co je tohle?“. Kule odpověděl

Lovení totemových zvířat

„To vypadá jako kousek cihly s něčím červeným uvnitř,“ tak jsem mu řekla, ať si toho peška vyndá.

Kule: Proč Stonožka hledá cihly mě trochu překvapilo, ale cihlu jsem převzal a navázal jsem peška na ouško hrnečku a předal někomu žíznivému. (Zde se historie na chvíli ztrácí, neboť Kule si nevzpomíná, komu peška dal, a nikdo se k tomu nehlásí. Navazujeme jinde.)

Oliver: Předal jsem peška Pedrovi s flaškou.

Pedro: Mrkvi v hrnečku (*Tatouchova mírka, kterou se odměřovaly borůvky, pozn. red.*)

Mrkev: Oliverovi v hrnečku - jsem trochu zkopírovala Pedra.

Oliver: Užovi taky v hrnečku.

Už: Petře taky v hrnečku.

Petra: Kulemu. Uklízeli jsme po obědě a obal od salámu se vyloženě nabízel. Pešek do něj krásně zaplul a než jsem stihla Kulemu obal podat, vzal si ho beze slova sám, protože zrovna sbíral odpadky. Pak už stačilo naznačit, že se má podívat dovnitř.

Kule: Předal jsem peška Maďalovi pro změnu v obalu od másla.

Maďal: Mně ale nikdo nevysvětlil pravidla, tak jsem peška vzápětí jen tak nacpal Věšákovi do žebřadla a nic mu neříkal. Všimla si toho Stonožka a hru mi vysvětlila, tak jsem Věšáka poprosil, aby peška vybalil a čekal jsem na příležitost využít nějaký jiný trik - ta ale přišla záhy: Kule mě požádal, jestli bych se nepodíval do mapy a dal mi ji na okamžik do ruky. Zatsunout peška mezi složené listy nebylo složité. Než jsem ale Kuleho stačil informovat, vyhlásil někdo bělochy, a poté, co jsem se vrátil ze skryše, koukám, že si mapu od netušícího Kuleho vzal Tatouch a za chůze rozkládá listy. Myslel jsem, že peška už nikdo nikdy nenajde a hry je konec.

Pokračování někdy příště.

Dohadujeme se, zda pokračovat v hraní na kytaru nebo hrát městečko Palermo.

Mrkev: „Přihlašte se, kdo nechcete hrát Palermo.“

Stonožka, Maďal a Klaxon se hlásí.

Mrkev: „Tak vy tři hrát nemusíte.“

Den 7.

Stonožka: K snídani bylo moc krupičky, tak Maďal navrhol, že by šla využit jako základ těsta na borůvkové knedlíky. Všichni byli pro, kromě Kuleho, který tvrdil, že to nebude fungovat. Rozhodl to Brouk, který v kulecí kuchaře našel recept na „knedlíkové těsto z krupicové kaše“.

Po obědě. Hraje se „vaření jídel“ - po vyluštění šifer týmy získaly různé suroviny, z kterých si teď vaří večeri.

Den 8.

Pavián: Dnes jsme zkoušeli svou vůli s Broukem. Bylo deset úkolů:

1. deset koleček (běh) za časový limit
2. mít půl minuty v ruce chrobáka
3. sníst půlku cibule (to jsem nedal)
4. spadnout ze štaflí ostatním do náruče
5. sníst lžící oleje
6. držet čtyři minuty klacek s nataženýma rukama
7. sníst kus houby (surové)
8. proběhnout kopřivy
9. mít na břiše slimáka
10. být minutu v přehrádce

Taky byly praxe a slavnostňák. Byl jsem vzhůru docela dlouho. Stonožka: Z návštěv přijeli Alfons s rodinou a Ahalbert na kole.

Den 9.

Pavián: Dnes byly poslední praxe. My byli s Tatouchem uzlovat. Měl jsem Mladýho pyromana, takže mi to moc nešlo.

Úkol č. 4 - projít kopřivami

Úkol č. 3 - sníst půlku cibule

K obědu byly řízky a odpoledne jsme hledali v muldičkách hnízda s vajíčky (slaměná hnízda s vajíčky od slepic), která jsme pak vařili.

Den 10.–11. – družinovky

Tygrečí družinovka

Pavián: Šli jsme do kempu Zlatá lebka, kde byl přátelský Skaut Medvěd. Šli jsme 14 km (měli jsme jít 9 km, ale zašli jsme si 5 km :-)) Když jsme přišli do kempu, uvařili jsme miláno (dost dobré), pak jsme postavili tropiko a šli spát.

Ráno jsme potkali Medvěda, dali si müsli a šli. Teda vlastně pršelo, takže to tak rychlý nebylo. V táboře jsme byli úplně zmáčení.

Den 11. - po družinovkách

Večer. Hraje se Šestý smysl. Kategorie „lidské orgány“.

Stonožka: „Má někdo játra?“

Mrkev: „Vanda má játra!“

Kšanda: „Já mám taky játra. To má asi každej, ne?“

Den 12.

Stonožka: Kule, Věšák, Maďal i Tatouch odjeli a tábor dostali na povel Rohlíci. Já s Petrou jsme si mezitím udělaly výlet k zřícenině hradu Loužek na Malši.

Skoro celý první den bohužel přšelo, takže jsme ani nemohly nabit solárním panelem telefon, kdyby nás v táboře kvůli něčemu sháněli. Ale nesháněli. Večer se udělalo hezky, prošli jsem kolem dětského tábora jižně od Loužku, přešly po dřevěné lávce řeku a u potůčku na druhém břehu se utábořily - les je moc pěkný, i když přímo u potoka bylo dost komárů.

Pavián: Dnes odjíždí Petra a Stonožka na výlet a vrátí se až zítra.

Hráli jsme dámu, ale za každé tah jsme museli udělat úkol.

Pak v muldičkách byly nápovědy a podle nich jsme měli zjistit místo. Bylo to Klepeto. Na tom byl nápis přehrádka. U přehrádky byl lísteček „Co má všechny barvy duhy?“ a v přehrádce plavaly křídý a na nich

písmena „o, t, s, e, m, k“= mostek. U mostku byl nápis „Běž k domečku dřeva.“ Tam (u dřevníku, pozn. red.) byl Oliver a zapisoval lidi, kteří přišli. Byl jsem sedmý.

Taky mám bdění.

Večer taky byla hrátka se svíčkami. Každý tým měl svou základní svíčku a ostatní jsme museli sfouknout. (Ještě před obědem jsme se svlíkli do trenek a poslepu se oblékli.)

Den 13.

Stonožka: Večer jsme se vrátily do tábora. K večeri bylo miláno. Kšanda odešel slít hrnec s těstovinami ke vsakovačce. Pak se ozvalo: „Ajaj!“ a „Nechod'te sem!“ a Kšanda si šel pro lopatu.

Po večeri probíhalo ve sněmáku praseň písni a pak přijela příprava s Tatouchem.

Den 14.

Stonožka: K snídani byl porridge, ve kterém bylo opravdu hodně jablek, brusinek a švestek. Marinův požadavek „Pro-

Špatný tah

sím bez ovoce“ tak nebyl splnitelný. Po nástupu se začala číst legenda o Nez Percés a hrála se tematická hra.

Pavián: Dnes jsme museli zachraňovat a lovit dobytek. Na sportovce byla ohraničená řeka a přes ni se nosily věci. Když se dotkla (ta věc) země, tak uplavala a ztratila se. Jiný tým se nám je snažil vzít.

Pak se hrála hra, že se dva týmy spojíly a jeden tým se přes ně musel dostat do cíle. Měli dvě konve, které se musely dopravit do cíle taky. *(V muldičkách hlídaly dva spojené týmy a třetí tým se musel dostat z tábora na horní cestu vedoucí od asfaltky k vidličce. Konve symbolizovaly starce a děti a každá se počítala za jeden život, pozn. red.)*

Večer přijel Věšák a Kule.

Den 15.

Stonožka: Dopoledne se hrálo plížení kolem barikád. K obědu byly borůvkové knedlíky a přijel Maďal.

Po obědě mi Kristián předává kuchyň: „Už je to skoro hotový, jen ještě musím vykydat.“

Where can I find a restaurant?

Kule s Vynělem dělají ve sněmáku trdelníky.

Po poledním klidu přijeli do tábora „turisté“. Peněženky měli plné peněz (barevných papírků a žetonů) a cílem dětí bylo je z nich vymámit. Turisty jsme samozřejmě představovali my (rádci), ovšem řádně „zamaskovaní“. Každý se vystrojl podle svého. Věšák s Vynělem vytáhli nažehlené košile, já jsem se jako tlustá Američanka naopak navlíkla do vytahaného trička a tepláků vycpaných polštáři, Kule zůstal v indiánském... Popadli jsme nezbytné rekvizity (fľašku pálenky, selfiety či kufr na kolečkách), nasadili sluneční brýle a vyrazili. V táboře už na nás (a naše peníze) nedočkavě čekali. Někdo nabízel jídlo, někdo prodával suvenýry či pohledy, jiný si vydělával baskingem. Ve sněmáku se prodávaly trdelníky, hned vedle si Robin a spol. zřídil kasino a uprostřed náměstíčka stál (turisty hojně navštěvovaný) infostánek. Turisté nadšeně utráceli také za muzea, koncerty nebo veřejné záchody a obyvatelé tábora neváhali pronajmout hostům své postele nebo celá týpí. Nejvíce si ale asi stejně vydělával taxikář Oliver.

Na rozdíl od minulého ročníku (tábor 2012 - Huckleberry Fin) letos turisté mluvili převážně (někteří pouze) anglicky. Nutno zdůraznit, že naprostá většina dětí se dokázala dorozumět (a tomu zbytku neznalost angličtiny nikterak nezabránila prodat turistům téměř cokoli). Zejména některá Tygřata v angličtině excelovala a Mrkev si poradila i s Francouzy.

Průzkum spokojenosti mezi zahraničními návštěvníky tábora v Malčicích

Redakce ŠUPu získala unikátní výpovědi čtyř turistů. Odpovídali na otázku „Jaký byl Váš nejlepší a nejhorší zážitek v malčickém tábořišti?“

Chloe Greenwood (USA):

Nejlepší: Navštívila jsem muzeum s výstavou věnovanou životu domorodých obyvatel. Exponáty byly velmi autentické a zajímavé, ačkoli bych uvítala víc cedulek s popisy. Nejúžasnější ale bylo, že vstup do muzea byl komplet zdarma. Ptala jsem se na informacích a tam mi to potvrdili. Velmi vstřícné gesto. Skvělá země, milí lidé.

Nejhorší: Než jsem se stihla zorientovat v místní měně, stala se mi nemilá věc: Zaplatila jsem 500 Kč za obyčejný pohled. 500 Kč! Prodejkyň tvrdila, že stojí 50, ale vzala si 500, nevím, zda z nepozornosti, nebo úmyslně.

Alí il Dhabáb (UAE):

Nejlepší: Výborná místní kuchyně.

Nejhorší: Když jsem se na prohlídce kuchyně zmínil, že jsem z Dubaje, jistá místní průvodkyň prohlásila, že si hned myslela, že jsem z Číny.

Adalbert von Hindenburg se veze z kasína taxíkem

Adalbert von Hindenburg (DE):

Nejlepší: Výborné bylo připravené místní informační centrum s plánky turistické lokace, ale jen se spřízněnými institucemi - jiné tam nebyly. I přes tento nedostatek jsem byl jakousi upovídanou slečnou doprovázen kam se mi jenom chtělo (a díky ní i kam se mi nechtělo). Pak byla zvláště povedená exkurze do tradiční české kuchyně.

Nejhorší: Nedostačující byla taxislužba, která byla vybavena celým jedním vozem. A tak například jeden turista byl dovezen na Zubčické letiště až po odletu letadla.

Den 16.

Jednodenní výlet SkoRo do Krumlova

Oliver©: Ráno jsme vyrazili směr Krumlov přes Přídolí. Cestou se nestalo nic moc zajímavého, jenom Mrkev málem přejel traktor. Dali jsme si oběd a zjistili jsme, že nemáme lučinu ani nic na chleba. Došli jsme do Krumlova a koupili něco na chleba a šli si dát oběd do parku. Tam jsem zjistil, že jsem si zapomněl nůž na místě předešlého oběda. (Věšák mi ho přinesl - díky Věšáku.) Potom jsme si dali rozhod po městě, došli na autobus a jeli do Zubčic. A ze Zubčic do tábora.

Pavián: Dnes jsme šli na výlet (jen do svačiny). Šli jsme do Rojova. Byli tam mufloni. Pak jsme šli přes *(nerozluštěno, pozn. red.)*, kde byly obří ostružiny a splnil jsem kytky do Střelky. Pak (už v táboře) na Činčíkulí byli rádci a my jsme po týmech museli proběhnout a pokusit se vyhnout hadrákům.

Stonožka: Odpolední hračka na Činčíkulí cestě byla vlastně jenom taková příprava na noc (osvojení si pravidel boje). Večer se přečetl kus legendy o nočním přepadu tábora Nez Percés. Pak se hrálo Palermo a v devět zalezly děti do postelí. Noc ale neměla být klidná: stejně jako v knize, i náš tábor byl přepaden (whiskou posilnými) vojáky Gibbonovy armády. V půl jedenácté nastal poplach: vzbudila jsem dě-

ti a řekla jim, že mají utíkat ke Staré sauně. Vzápětí už se z lesa za dřevníkem ozvala vojenská trubka (kterou Vinyl vyrobil z trubky od měchu a hrdla petlahve) a vojáci (všichni rádci kromě mě) se začali blížít. Nastal velký zmatek, vojáci svítili, hulákali a stříleli (házeli hadráky) na všechno, co se hýbalo, a mezitím se indiáni snažili sehnat všechny členy svého týmu a propílížit se pryč z věravy.

Pavián: Já běžel ke kuchyňské lávce a k věžím. Tam jsem se potkal s Užem, Lukášem a Natem. Schovali jsme se za strom. Najednou na nás začali řvát „Hej, rudoši! Bíjte je!“. Nat zdrhl na Sportovku a omylem odlákal pozornost. Já a Už jsme se v pohodě dostali do cíle.

Stonožka: Ty nejmenší (přípravku) jsme museli provést pod liningem, protože vojáci hlídali východ do jejich týpí a jediná úniková cesta byla zadem. Skokani odnášeli ke Staré sauně na zádech raněné a dvakrát se vraceli do tábora pro někoho, kdo tam zůstal. Nakonec se ale všechny týmy

sešly v úkrytu - nikdo nebyl ztracen. Každý si jistě oddychl, když vojáci odtáhli a všichni indiáni se mohli vrátit do postelí. Jen Vtip se ptal, jestli bude druhé kolo.

Kristián zkouší troubit na trychtýř.

Stonožka: „Hm, to nezní moc jako kavalerie.“

Maďal: „Tak americká armáda holt jedla fazole, no.“

Den 17.

Pavián: Dnes byla Kuleho hra. Byla to vlastně překážková dráha. Akorát jsme se museli dotýkat lana. Na předem připravených místech byli rozmístění střelci. Museli mít zavázané oči a orientovat se dle sluchu.

Pak nastala vodní bitka. Najednou začalo hrozně pršet. Hrály se hry ve sněmáku. Pak, když přestalo pršet, mi Pedro v rozvodněném potoce našel loďku. Ztratil jsem ji na začátku tábora. Sice neměla jeden stžár a druhý jí nedržel, ale měl jsem radost.

Někdo: „Maďale, zahraj Jó to jsem ještě žil.“

Maďal: „No jo, ale já jsem si zrovna dneska vzpomněl, že jsem to zapomněl.“

Závěrečné selfie před odletem domů

Nemá těch zkoušek nějak moc?

Po večerní poradě odcházíme spát, jen Kšanda má první hlídku.

Kšanda: „Počkejte, já bych si klidně ještě pokecal.“

Tatouch: „To si klidně pokecej, my ti půjčíme kečup.“

Den 18.

Pavián: Dnes jsem hráli bojovou hru. Ke kůlu se provazy přivázali dva soupeři, dostali nože - kus klacku namočený v barvě (*omotaný hadrem, pozn. red.*) a bojovali. Pak se házela příprava do vody (přijetí mezi indiány).

Pak bylo indiánské „mecheche“. Bylo šest stanovišť, na kterých se mohly vydělat mušličky. Nejhorší byl Kristián se štěstím: měl dvě kuličky, červenou a zelenou. Pak dal ruce za záda a my si měli vybrat. Když to byla zelená, tak jsi dostal mušli. Když červená, opatlal ti záda blátem. Pak se za mušličky kupovaly suroviny na večeři (přílohy). Maso dělali rádcí po indiánsku: vykopala se jáma, do ní se daly kameny a zapálil oheň. Ten se po hodině uhasil a maso se pak

peklo na žhavých kamenech. My jsme jako přílohu udělali placky se sýrem a kukuřicí.

Stonožka: Večer přijel Krup s Čepíkem. Přivezl pět melounů, načež s nimi Rohlíci ihned začali blbnout - pouštěli je po potoce. Krtečkovi jeden uplaval a byl chycen až kdesi pod táborem (*a navíc utřil prasklinu od šutru, pozn. redakce*)

Den 19.

Pavián: Dnes se hrála hra s tropiky. V tropiku každého týmu byl hrnek a poklička. V pokličce byly naše životy (které ostatní týmy kradly) a v hrnku kořist (to, co jsme ukradli my). Potom po skončení hry jsme si měli nacvičit divadlo. Měli jsme ho dost dobrý. Pak se šly hrát kolíky. Vyhráli jsme 3:2 a já byl kápo.

Nat přemýšlí nad scrabblem: „Sakra, konečně vymyslím něco pořádného a ono to neexistuje?“

Hraje se Palermo.

Už: „Já už bych zabil toho Marina. Protože... protože ho ještě nikdo nezabil.“

Řešíme šachy. Stonožka: „Mohly by být třeba kamenný, aby jim nevadilo mokro.“

Maďal: „To by si aspoň člověk každý tah opravdu rozvážil.“

Mušle nebo bahno?

Den 20.

Pavián: Dnes proběhla hra, při které jsme běhali pro klacky (*buková dřívka, pozn. redakce*) s čísly. Ten, kdo to vyhrál, šel první. On totiž je závěrečník. A my půjdeme až třetí :-)

Dostali jsem šifry, za které byly suroviny na oběd. Vyrazili jsme. U Klaxe jsme si dali meloun a hráli hru, při které jsme museli zbystrit smysly. V lísce jsme hledali věci, které tam nepatří. Pak jsme šli vesele dál, až jsme zabloudili. Dopadlo to tak, že jsme došli až na Polušku.

Nakonec nás našli v půl pátý a odvedli do tábořiště. (*Stonožka: Na ztracené Lišky - Paviánův tým, jsme nejdřív asi hodinu čekali, když ale stále nešli a ani vyslané hlídky je ne našly, odehráli jsme úkoly na stanovištích bez nich. Když Lišky konečně přišly, mohly se připojit aspoň na bitvu (popisuje Pavián níže).*)

Hráli jsme hru podobnou kolíkům. Byly tři kruhy a v nich dva praporky. Rádci nás ale chytali a když nás chytli, tak jsme se museli jít oživit. Hra skončila a Kule si k sobě pozval nejstarší z našich týmů. Ty pak odešli kdo ví kam. Vařilo se miláno a čaj. Pak jsme šli vesele spát.

Den 21.

Pavián: Probudil jsem se a příprava dělala hrozný hluk. Když byli vzhůru všichni, tak Kule uvázal müsli na strom a každý tým si ho měl získat. Nakonec se nám to povedlo a mohli jsme snídat.

Vyrazili jsme tentokrát s rádci. Ale šli jsme tři týmy spolu. U křižovatky byla hrátka, kde jsme měli skládat báseň. Naše měla 26 veršů (to je taky důvod, proč si ji nepamatuju). Pak jsme se zastavili kousek od tábora a museli jsme poslepu zachránit naše druhy, kteří včera odešli. Museli jsme najít čtyři věci (každý jednu) a dát je hlídkám (jednu každému). Náš druh nás naváděl.

Potom jsme popošli o pár metrů (asi 100m) a hráli hru Útěk do Kanady. Na cestě byli vojáci a střežili hranice. Museli jsme se proplížit. Zabíli mě dvakrát.

Konečně jsme došli do tábora. Večer nás Sedící býk pozval do teepee a přijal nás.

Stonožka: Jak už psal Pavián, nejstarší z týmů, tedy Robin (Kiki), Oliver a Vanda, byli prohlášeni za Josefy, a posláni „vyjednávat s generálem Mílesem“. Za úkol měli uvařit si miláno u lesnické chaty a pak se utábo-

řit o kus dál. Cestou měli pracovat na splnění úkolů: vyrobit metr a půl dlouhý provaz, který unese jednoho z nich (neunesl) a napsat příběh o jejich výpravě, ovšem pouze ze slov začínajících na K. Splnění druhého úkolu můžete posoudit zde:

Kiki kang kodrcal kolem kamenného koupaliště kopaného kopáčkama krumpáčema. Když kolem koulel kolista kolo, kouřil kopřivu, kroutil kolenem, když kontroloval, kam Kiki kang klopýtá. Kiki kýchnul, když krájel kostičky ke kolínkům. Klidně kydáme kolínka kolem kamení. Klacky křupou, když kolem kráčí Kryštof. Kiki krade kytičky kvůli kostrbatému konopáku. Krásně ke konci kempíme.

Autor: Josefové a Pepinka

Den 22.

Stonožka: Začali jsme s úklidem tábora. Přijel Hyp s Terkou, Horác a Máša (s dvěma dětmi - cizími). Taký Želva a Mariánka. Večer byl slavnostňák. Mimo jiné se na něm četly básně napsané na závěrečňáku. Při jejich vymýšlení docházelo k značnému soutěžení o to, kdo bude mít víc veršů,

což pravděpodobně ovlivnilo kromě délky i kvalitu. Básně jsou tak rozsáhlé, že není jisté, zda se do ŠUPu vejdou (nechám to na rozhodnutí grafika).

Lišky

Z tábora jsme vyrazili,
na Polušku dorazili.
Bolely nás nohy,
máme k tomu vlohy.
Ušli jsme si pěknou fušku,
než jsme našli naši tužku,
chtěli jsme jít do tábora,
ale dostala nás úmora.
Našel nás Klax s Tatouchem,
vyběhli k nám s blatouchem.
Vedli nás do tábořiště,
bylo tam i borůvčíště.
Potkali jsme Kristiána,
ten nám řekl „Pěkná rána“.
Strhla se tam šiškovaná,
byla to bitva marná,
Orly jsme si rozdrtili,
Bizoni se vzdali sami.
Pak jsme šli hrát hrátku
a zbourali ohrádku.

Úkol na závěrečňáku - gumolano

Šli jsme si do tropika,
našli jsme tam houbika,
ráno jsme se vzbudili
a müsli jsme si podali.
Pak jsme hezky vyrazili
a batohy si s sebou vzali.

Orli

Závěrečňák včera začal,
luštit jsem ještě nezačal.
Šifry byly velmi lehké,
papíry velice křehké.
Pavián běží ke stožáru
a utíká od požáru.
Rohlík sežrat nedokážem,
tak Robina rychle svážem.
Bizona jsme zabili
a luky už složili.
Teď jdeme rychle poznat kytky,
z milána nám zbyly blitky.
Ráno Kule sežral müsli,
už nemáme nic na mysli.
Potom cestou do tábora,
potkala nás velká hora.
My jsme ji však nezlezli,
neboť jsme ji podlešli.
A tak šlapem zase dál,
aby nás medvěd nesežral.

Bizoni

Závěrečňák to je krize,
už jsme zase v první lize.
Závěrečňák je fakt nuda,
minule jsme byli Pruďa.
U Klaxe jsme jedli meloun,
byl velkej jak zlatej valoun.
Kostice jsme posbírali,
jen tak tak je poskládali.
Byla tady vážně sranda,
než sem dorazila Vanda.
Už zas odešla ta Vanda,
a je to tu vážně sranda.

Vtip (dočetl básničku Bizonů): „Mám to spálit?“

Věšák: „Je vidět, že Vtip umí ohodnotit kvalitu...“

Také byly vyhlášeny výsledky scrabblu. Klaxon (dává Natovi čokoládu za umístění ve scrabblu): „To je celý pro tebe. Můžeš se klidně rozdělit.“

Kolují mandle.

Vanda: „Věšáku, co to máš tamhle v tý krabičce?“

Věšák: „To jsou korálky.“

Tatouch (dožvýkává): „Jo to nebyly oříšky?“

Přijel Maďal.

Hyp: „A prší i v Berouně?“

Maďal: „To nevím.“

Hyp: „Tam se vsadím, že neprší.“

Horác: „Tam se nesázej, to máš odsud daleko.“

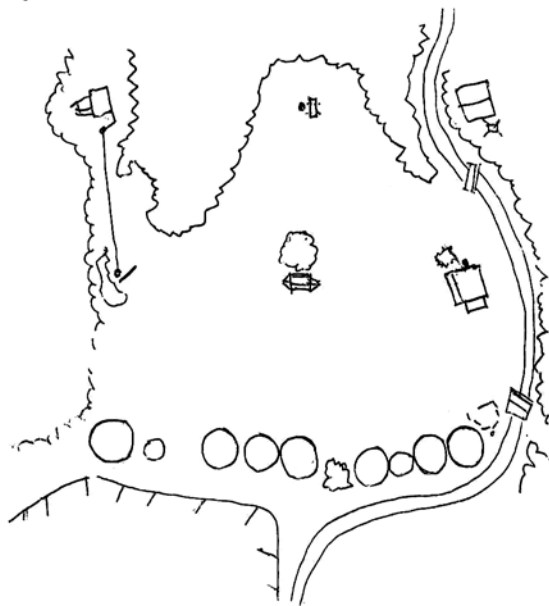

Indiáni osvobozují svoje Josefy

Šifra – Náměstíčko

14.

- PAVIÁN A UŽ VYRAZILI KE STOŽÁRU. PAVIÁN ODTUD POKRÁČOVAL NA LATRÍNU, ZATÍMCO UŽ DO DŘEVNÍKU. NEJKRATŠÍ CESTOU!
- KULE A PUPEK JDUU K SUŠÁKU. KULE POKRÁČUJE DO KUCHYNĚ, KE STOŽÁRU A NA LATRÍNU, POTOM DO SNĚHÁKU. PUPEK JDE OD SUŠÁKU K SEMAFORU. VITIP BĚŽÍ DO SNĚHÁKU A PAK HONEM NA LATRÍNU, MARIANO SPĚCHÁ NA NÁVŠTĚVU KLASONA A PAK DO DŘEVNÍKU
- KRISTIÁN SE NACHODÍ: SNĚHÁK, LATRÍNA, STOŽÁR, KUCHYŇ, SUŠÁK, SEMAFOR, SUŠÁK A ZPÁTKY DO POSTELE...
- PUPEK MUSÍ K SUŠÁKU A KOLEM SEMAFORU NA LATRÍNU, PAK MŮŽE DO SNĚHÁKU. VINYL SI JDE K SUŠÁKU A POTOM DO DŘEVNÍKU
- KULE A KRISTIÁN ZÁVODÍ – BĚŽÍ KE KUCHYŇI. KULE MÁ DELŠÍ NOHY, TAK TO VZĚME KOLEM STOŽÁRU, ZATÍMCO KRISTIÁN BĚŽÍ K SEMAFORU ROVNOU. VE SNĚHÁKU JSOU OBA NARÁZ. SLÁVA VÍTĚZŮM!

Šifra – Indiánská pořekadla

Šifra s názvem Indiánská pořekadla dala týmům pořádně zabrat. Nakonec ji vyluštily společnými silami. Zvládneš ji i ty? Řešením je umístění surovin na výrobu večere.

Kdo uléhá se psy, může si dovolit být zranitelný jako holubice. _

Kdo má jednu nohu v kánoi a druhou ve člunu, jen těžko získá na rychlosti. **n**

Člověk si má sám vzbudit toho, kdo předstírá, že spí. **j**

Žába si nevypije rybník, zbabělec mnohokrát. **l**

Kůň přivázaný ke sloupu ví dvakrát víc, než ten, kdo žvaní. **z**

S proudem kamínek nezvedneš. **E**

Ne vždy potřebuješ tichý den. **l**

Je lepší mít méně hromu v ústech jimiž páchne skunk. _

Je nemožné aby se strach ze smrti nikdy nevkradl do tvého srdce. **l**

Všechno na světě vstává s blechami. **D**

Je mnoho způsobů, a více blesků v pěstí. **ě**

Jestliže je někdo vychytralý jako had, vidí dobrá znamení. **e**

Statečný muž umírá pouze jednou, a psovi, který neštěká. _

Když liška pajdá, spadne do řeky. **u**

Je snadné být statečný kde je ti dobře. **M**

Ne každý sladký kořen má svou píseň. **ž**

Děšť padá stejně i starý zajíc čile skáče. **o**

Když se setmí, neztratil ses ty, ztratilo se tvoje týpí. **o**

Dobry člověk je účinnější než obratně hozený tomahavk. **e**

Kdo mlčí, zplodí sladkou rostlinu. **i**

Abys zaslechl sám sebe, pohlédni na stopy svých vlastních mokašin. _

Vyhni se člověku, který nemluví dělat své šípy. **b**

Jedním prstem dokáže plout i leklá ryba. **a**

Jestliže zjistíš, že jedeš na mrtvém koni, nestěžuj si na kouř. **n**

Než začneš soudit chyby jiných lidí, slez. .

Vlast máš tam, ve kterém žije. _

Když máš co říct, každá kočka se stává leopardem. **l**

Žij svůj život tak, z povzdálí. **n**

Když zabloudíš, vzpomeň si na to, co říkali staří: vstaň, aby tě bylo vidět. **a**

Když přineseš do wigwamu hořící větev, je nepřítel nepřitelem a přítel přítelem. **n**

Obratně řečené slovo na spravedlivé i nespravedlivé _

Potábor

22.–28. 7. 2018

Letos jsem se konečně vzchopila a napsala pár slov o našem potáboře. Rozhodovali jsme se dost na poslední chvíli, a tak jsem honem přemýšlela o legendě pro naše početné již značně oslabené malé táborníky. Šlo o Marka a Jáchyma a aby jim nebylo smutno, půjčila jsem si na ten týden naše 2 malé synovce – Vaška a Jirku. Nej dřív jsem myslela, že opráším něco starého osvědčeného, co nikdo z nich nemůže pamatovat, ale pak mi přišly pod ruku vietnamské pohádky, které jsem kdysi splasila někde v antikvariátě a nikdy jsem neměla čas se na ně podívat. Došlo na ně teď a protože se mi líbily, bylo o legendě rozhodnuto. Letos jsme měli ztížené podmínky, protože Markéta, Jáchym, Martina a Marek přijeli teprve v pondělí odpoledne a končit jsme museli už v sobotu, takže byl potábor kraťouchý a nestihli jsme všechno, co bychom rádi.

V pondělí v podvečer jsme si přečetli pohádku o 4 chlapcích, kteří se vypravili k čin-

skému císaři pro 70 tisíc zlatých prutů a neohroženě je získali. Abychom nějaký zlatý prut také získali, bylo nutno splnit zkoušku čerpače – čerpali jsme vodu z potoka do kotlíku pomocí nafukovacích balónků. Po večeri, ke které byly nějakým záhadným nedopatřením buřty, jsme si ještě vyrobili pouzdrýrka na zlaté pruty a mohli jsme si hned první zlatý prut za čerpačskou zkoušku rozdat.

V úterý ráno Hyp s Terkou vyrazili směr Zubčice a přivezli 15 litrů mlíka. Část jsme nalili do flašek a děti se jaly vyrábět máslo – usilovně si flaškami házely až z mlíka máslo vytřásly – dali jsme si ho odpoledne na topinky a bylo výborné. Většinu mlíka ale Hyp nalil do kyblíků, aby zkyslo a chystal se na výrobu tvarohu. My ostatní jsme potřebovali splnit ze všerejšího dne zkoušku foukače – bylo nutno přemístit foukáním 3 lehounké plstěné kuličky určenou trasou po silnici, a odpoledne pak zkoušku Slonína, který měl velkou sílu a unesl na každém rameni jednoho slona a také 70 tisíc zlatých pru-

Hotový tvaroh

Výroba tvarohu

tů. Kluci našťestí takovou váhu nosit nemuseli, měli pouze společnými silami přemístit od sněmáku za lávku hromadu věcí (hrnec, naběračku, vádlo, košík s jabkama, hrábě, vaška, krosnu...). Ukázalo se, že úkol není zdaleka jednoduchý, kluci se spolu nedokázali radit a rozumně zabalit všechna zavazadla. Nakonec to přeci jen nějak dokázali a abychom jim ukázaly, jak se to dělá, odnesly jsme s Markétou věci ve dvou zase zpátky do sněmáku. Kromě toho jsme se pustili do pletení košíků – Tereška už v pondělí začala veledílo, velký proutěný prádelní koš, Markéta, Martina a já jsme se letos chtěly pokusit o pedigové košíky s hranatým dnem (vlastně pletená krabíčka), a dokonce i Vašek s Jirkou se pustili do jednoduchých košíčků s pevným dnem, které se jim, jak se posléze ukázalo, podařilo do soboty dokončit.

Ve středu ráno kluci nejprve debatovali o tom, zda chtějí dále hrát naši hru. Jirka hrát nechtěl, což se občas dětem stává, ale nechtěl to dopřát ani ostatním. S napětím jsem pozorovala, jak se situace vyvine. Ostatní hrát chtěli a Jirka, když viděl, že ostatní nepřesvědčí, se nakonec ke hře zase přidal a zdálo se mi, že byl pak už až do konce tábora

spokojený. Byla jsem dost ráda, protože jsem do toho přeci jen vložila dost práce a nechtělo se mi vozit zlaté pruty nevyužité zpátky domů. Mohli jsme si tedy přečíst další pohádku a vyrazit do lesa na zkoušku bystrého zraku. V lese bylo schovaných 20 kartiček s obrázky, kluci měli společně obrázky najít, důkladně je prohlédnout a na určeném místě nakreslit. Potom se celá skupinka vyzbrojila nožíky a odešli s Matějem vyrábět luky, protože je budou zítra potřebovat. Také jsme debatovali nad mlíkem, které v tom horku ne a ne zkysnout. Nakonec jsme do něj přilili trochu zkyslého radonického mlíka, které přivezla Martina. Odpoledne jsme se vydali na borůvky a na koupání do Dolní Pláně. Terka s Hypem nám mezitím obětavě uvařili večeri (a také pudíng na čtvrtční snídani), za což si zaslouží náš nehynoucí dík, protože jsme přišli dost pozdě. Po večeri jsme rozdali zlaté pruty a hupky do hajan.

Čtvrtek byl náročný den. Hnedle po ránu jsme s Markétou vyběhli do Zubčic pro mlíko a pro chleba. Mléko jsme hned po návratu uložili do potoka. Po pudíngu k snídani jsme plnili zkoušku ostrého sluchu – há-

Střelba z luku

Pletení košíků

dali jsme poslepu různé zvuky (čištění zubů, chroupání jablka, škrtání sirkou...). Pak jsme se věnovali výrobě tvarohu. Nechali jsme ho vykapat přes cíchlu, o které Martina prohlásila, že je sterilní. Tvaroh jsme měli k svačině a byl výborný. Ten den jsme četli pohádku o 12 sluncích. Slunce se spolu hádala a hrozně pálila na ubohou zem, a tak dle legendy bylo nutné 11 sluncí zastřelit. Věnovali jsme se tedy lukostřelbě a zemi jsme zachránili před spalením. Pak se ale nad celou zemi rozhostila tma tmoucí, protože poslední 12. slunce se polekalo a schovalo se daleko za východní moře. Odpoledne tedy nezbylo, než poslepu hledat východní moře. Jak jsme se dočetli, obzvláště dobře cítí vodu kačer a vzal si s sebou na pomoc kohouta, který sluníčko pěkně zavalal svým kokrháním. A tak si naši 2 kačeři a 2 kohouti zavázali oči, chytli se všichni za ruce a vyrazili za šploucháním vody, které jsem provozovala v kyblíku a vedla jsem je klikatě od sněmáku k přehrádce.

Odpoledne si kluci mohli s Markétou něco vyrobit z hlíny a všichni toho využili. Večer nás ale čekal ještě jeden důležitý úkol. Přečetli jsme pohádku o tom, jak se tygr a člověk

navzájem vyděsili a mysleli si, že jsou strašidlo Bábibum. Kluci se po dvojicích vydali po svíčkách do tmavého lesa, kde si u petrolejky vyzvedli každý svoje Bábibum. Po této kratochvíli jsme šupajdili do hajan, ale někteří ještě pozorovali zatmění měsíce. Vydali jsme z potoka lednici, protože hřmělo, ale nakonec nepřišlo.

V pátek ráno kluci překonávali řeku na hřbetě krokodýla. Měli se dostat od sněmáku k lávce všichni společně pomocí 2 podložek a nespadnout při tom do „vody“. Bylo to poměrně náročné a povedlo se to jen díky obdivuhodné trpělivosti některých členů skupiny. Poté jsme řešili, co uděláme se zbylou syrovátkou po výrobě tvarohu, kterou jsme přechovávali od včerejška v hrnci. Po mnoha ujištěních o jak zdravou a drahou ingredienci se jedná a po návrzích Martiny, že z ní uvaří polévku kyselku, jsme si v teplé syrovátce umyli nohy a následně ji vyliili.

Po obědě jsme připravovali pro děti odměny, letos to byla malá knížečka s vplepenou závěrečnou pohádkou, kterou jsme se chystali zahrát. Byl to příběh o hadí perle. Kluci obcházel 6 stanovišť, na každém splnili nějaký úkol a dozvěděli se pokračování příběhu. Všem se podařilo získat hadí perlu, a tak večer kluci pomohli Hypovi s úklidem dřevníku, uvařili jsme k večeři borůvkové knedlíky a mohli jsme po vykoupání rozdávat odměny. V tu chvíli ale Jáchym zjistil, že odpoledne v lese zapomněl baterku a vydal se jí okamžitě hledat. Čekání na Jáchymovu baterku se poněkud protáhlo, Hyp s Terkou zatím vařili slavnostní masalu, a tak jsme při té příležitosti zjistili, že nám zkyslo mlíko, které jsme tak pečlivě den předtím uložili do potoka. Inu, včera večer byla bouřka a ta nám mlíko zkysla. Tak jsme si ověřili, že živé potraviny se občas chovají dost nevyzpytatelně. Jáchym se s baterkou vrátil z lesa, a tak jsme mohli rozdat spoustu všelijakých odměn všem zúčastněným, pochutnat si na masale a úplně unavení jsme šli spát.

V sobotu nás už čekalo jenom balení, úklid, odnášení věcí a rozloučení. Tak snad zase za rok...

Máša

Put'ák pro starší – Bulharsko

10.–21.8. 2018

Den 0. a 1. (pátek a sobota)

V pátek 10. 8. jsme se měli sejít v 8:39 na Autobusovém nádraží Florenc v sestavě Kule, Maďal, 100nožka, Brouk, Anežka, Bohoušek, X'anda, Pupek, Krteček, Ráchel, Vinyl, Bobeš, já (Klax) a Tonka. A právě u Tonky se to ukázalo jako komplikace (která je ostatně na každém odjezdu potřeba a utváří ten správný pocit oddechu při opouštění domova) – byla na Florenci poprvé. Když se zeptala nějaké Australanky na cestu, moc se toho, kromě mnohokrát opakovaného: „Don't worry, don't worry,“ nedozvěděla.

Po šťastném shledání jsme v 9:10 konečně vydali z rozpálené Prahy krátce ochlazené letním deštěm vstříc novým dobrodružstvím a zážitkům. Prvním zážitkem byla zácpa, naštěstí krátká, čekající na nás již u vjezdu na D1. Druhým byly hodiny, kte-

ré ukazovaly asi o 8 hodin a 55 minut napřed. Jelikož jsem ale předešlou noc téměř nespál, mohl jsem se asi 3 hodiny po odjezdu probudit s hřejivým pocitem, že jsem spal necelých 12 hodin.

V autobusu jsme si postupně pročítali Respekt (ten jsme měli hned dvakrát – od Vinyly a X'andy), Reportéra, Hospodářské noviny s Egem, Ekonomu, (to bylo ode mne – pochválit se musím), průvodce Rila a Pirin (od Brouka) a slovníček bulharštiny (Kulecí). Z něj jsme se například dozvěděli, že „Кучето лае бай-бай,“ (to Kule obzvláště rád vyprávěl Bulharům, které jsme náhodou potkali).

První nesnázi se ukázala asi hodinová kolona před Budapeští, kvůli které jsme se trochu obávali, že kdyby narostla, možná nestihneme autobus ze Sofie. Nakonec byla hrozba zažehnána, a tak jsme si mohli zahrát Macháčka. V těsném souboji s Vinylem o poslední místo vyhrál Kule.

Rilský klášter

Večer

Ve sluncem prohráté Budapešti jsme mohli obdivovat $\frac{3}{4}$ hodiny autobusové nádraží se sofistikovanými záchodky (plot s umyvadlem) a kancelářské budovy se zavlažovacím systémem na zahradu – příjemným osvěžením.

Prejezd maďarsko-srbských hranic nebyl nijak pohodlný, ale Kule v něm viděl pokrok – celníci už nevybírali poplatky za rychlejší odbavení, ale pustili nás (i když s velmi otrávenými výrazy) do mezistátního prostoru. Srbská kontrola proběhla stejně a za asi hodinu jsme mohli pokračovat.

Cesta Srbskem proběhla v noci, a tak jsem si nevšiml ničeho zajímavého. Hraniční kontrola srbsko-bulharská nás ničím neočekávaným neobdařila (možná až na chlapečka s matkou, který v celnické budce hlasitě křičel, že chce k tátovi, zrovna když byly kontrolovány jejich doklady).

Kousek od Sofie nás, již notně rozlámané a rozespálé, zastihlo svítání, sluneční kotouč nás již vítal v cílové zemi. Díky jeho svitu jsme mohli pozorovat rozpadlé továrny

a povětšinou nevkusné paneláky na periferii, ale to už jsme vystupovali na sofijském autobusovém nádraží. Z něj naše kroky mířily na tramvaj, ze které jsme mohli sledovat známou mešitu a pravoslavnou katedrálu, třídu Ivana Vazova (to jméno mi znělo celý den předtím v hlavě a nemohl jsem si vzpomenout kdo to je. Rozluštění celé záhady jsem se dočkal až o další dva dny později z románu Matky – byl to bulharský literární klasik), národní shromáždění. Ale to už nás vítal místní Kaufland, jehož služeb (především toalet) jsme rádi využili. Před odjezdem autobusu jsme si ještě stihli zahrát několik partií Bangu.

Asi 100 km cestu jsme strávili různě: někteří – ti, co seděli na pětisedačce vzadu – se spolu s nějakou Bulharkou snažili zacpat různými kusy prádla atp. příliš foukající a chladící klimatizaci, Kule se ptal jakéhosi domorodce, jestli je to, co vidí vpravo, jaderná elektrárna (znělo to asi takhle: „Hmm, Černobyl, Fukušima? Atom?“) a ostatní spali nebo se roz-

hlíželi po krajině. A ta byla velmi zajímavá. Z rozsáhlých zemědělských planin se postupně zvedalo majestátné pohoří Rila. Zpočátku se zvedaly z krajiny kopečky podobné českým „horám“, čím ale člověk dohlédl dále, tím se charakter blížil nejprve rumunským zlatavým vrcholům, potom se ale měnil na horské štíty, jaké známe třeba z Alp.

V samotném pohoří vedla silnice dramatickými zákruty, někdy se musel autobus otáčet kolem sluncem ozářených skal v prudkých zatáčkách, jindy se vyhýbal ostatním vozům v úzkých roklích. Občas jsme měli možnost vidět vrcholy okolních hor. To, jak byly vysoko, mne celkem děsilo – věděl jsem, že do přibližně stejné výšky jsme měli ještě ten den vystoupat.

Z autobusu jsme byli vysazeni před Rilským klášteřem – nádhernou stavbou, jejíž krásu jsme mohli obdivovat i zevnitř (a zadarmo). Já jsem obdivoval třeba krásný zlatý ikonostas.

Rilský klášter (bulharsky Рилски манастир) je největší klášter pravoslavné církve v Bulharsku, rozkládá se na ploše 8800 m². Nachází se v severozápadní části pohoří Rila.

Byl založen v 10. století Sv. Ivanem Rilským, který jako poustevník žil v pohoří Rila a později byl kanonizován. Klášter vznikl u jeskyně, kde žil Sv. Ivan Rilský a hrál důležitou roli v duchovním i společenském životě středověkého Bulharska. Ve 14. století byl zničen lavinou a nově postaven na soutoku řek Drušljavica a Rilská reka. V roce 1343 byl vladykou Chrelju přestavěn na pevnost s kostelem sv. Marie. Na počátku 19. století byl zničen rozsáhlým požárem. Z předchozí podoby se zachovala 25 vysoká kamenná věž nazývaná „Chreljova kulata“. Následně byl klášter znovuvybudován v letech 1834 až 1862 do podoby, která se zachovala dodnes. Je charakteristickým příkladem tzv. bulharské renesance (18. a 19. století). Patří k nejvýznamnějším památkám celého Bulharska a od roku 1983 je zařazen na Seznam světového dědictví UNESCO.

Převzato z wikipedie, kráceno, upraveno

Rilský klášter - věž

Kousek za klášteřem jsme se naobědvali. Při tom jsem zjistil (Bobeš též), že mám o ½ kila více vegetariánských paštik, než by byl ideální stav.

Konečně jsme mohli začít stoupat. Naše cesta nejdříve vedla podél potoka celkem příjemným svahem, ale jakmile jsme se od vody odpojili, terén se rapidně změnil. Přes cestu byly velmi často spadané stromy, sklon byl opravdu veliký. Každých pár stovek metrů jsme dělali tolik potřebnou zastávku, na které jsme se často dozvídali nepříjemnou pravdu: kolik nám ještě zbývá výškových metrů a jak málo již máme za sebou.

Se stoupající výškou se měnil charakter lesa. Zprvu bukový luh se stával borovico-vo-smrkovým hvozdem. Posledními stromy už byly jen smrky obrostlé lišejníkem, jejichž výška se snižovala, až jsme z něj vylezli na horskou louku (velmi nakloněnou), kterou směrem nahoru brzy vystřídala kleč spolu se suťovými poli. To bylo kritické místo – slunce se chýlilo k obzoru, cesta se v louce ztratila a putovat klečí by by-

Mrož (Maďal)

lo téměř nemožné. Zbývaly tedy dvě možnosti: najít místo, kde by byla voda a dalo se tam spát, nebo jít dál a doufat, že cestu skrz kleč najdeme.

Po chvíli se to Broukovi povedlo. (Při následování Brouka objevila Anežka zmiji, což nám připomnělo jeho zážitek s hady na slovenském puťáku v roce 2016.) Tentokrát již cesta vypadala celkem udržovaně a prořezaně, a tak jsme na další louce kousek pod místem, kde jsme chtěli spát, byli za chvíli. Západu slunce jsme si mohli užívat na krásném místě se žlutě kvetoucími diviznami. Ale to už jsme se vydali ještě asi 300 metrů ke spacím místům. Rozbití tábora a uvaření večere bylo povětšinou rychlé, jen Ráchel s Tonkou zjistily, že jim nefunguje těsnění u vaříče a Bohouškově skupině zase skapával horčík benzín z regulátoru trysky na zem. Vše se ale vyřešilo a my mohli blízko pod nebem za překrásného stříbrného svitu hvězd jít spát.

Za celý den jsme ušli asi 5 km se stoupáním 1,5 km. Alespoň mne to dosti vyčerpalo, ovšem odměnou byla podivuhodná krása a velikost skal na protějším svahu, která ve mě vyvolávala pocit pokory a příroda kolem – zlatavé horské louky s diviznami.

Klax

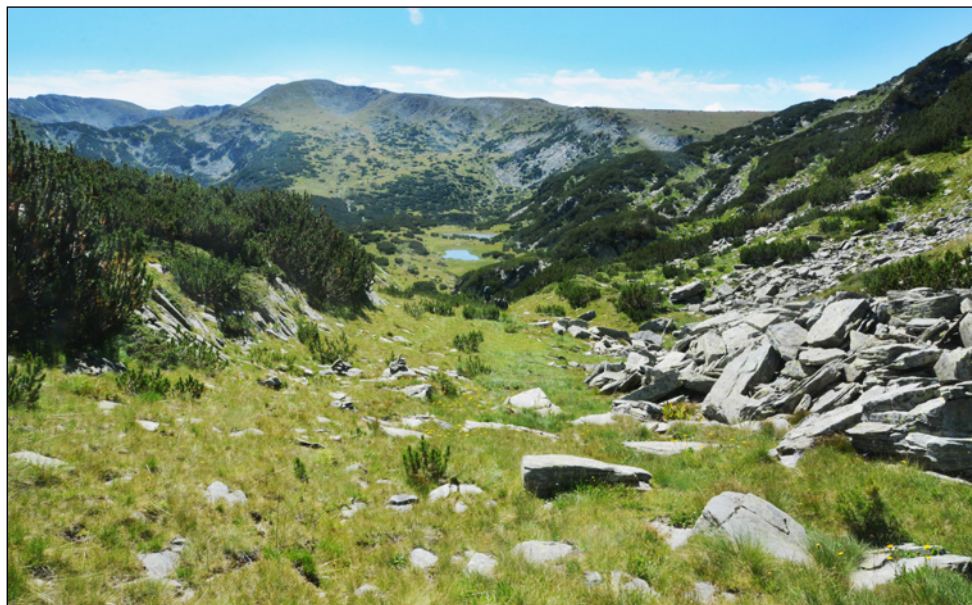
Den 2. (neděle)

Noc byla pravděpodobně nejchladnější za celý puťák, ač jsme v podobné výšce (>2200 m) spali ještě několikrát. Okolí tábora pokryté jinovatkou bylo ale příjemným osvěžením po týdnech nesnesitelného vedra, které jsme před odjezdem vytrpěli v Česku.

Dřív, než většina z nás vstala, bylo však slunce dávno na obloze a ranní námraza tam – na cestu jsme se po předcházejícím náročném dni tuším vydali až v půl jedenácté. Zbývalo nám vystoupat krátký úsek do sedýlka pod vrcholem Черней (Černeň, 2489 m) a konečně se nám naskytl pohled na kar s několika malými plesy, ke kterým bychom bývali došli předešlý den, kdyby vyšel původní smělý plán (nakonec jsme ale byli rádi, když jsme za soumraku konečně našli vodu a použitelné místo ještě před sedlem).

Scházíme pozvolně klečí podél zurčícího potůčku, mjíme plesa zarostlá vodními rostlinami a šlapeme v kobercích rozkvetlých kytiček, užíváme si krásnou a hlavně liduprázdnou vysokohorskou krajinu: jeden z nejmalebnějších úseků celého puťáku, který je úplně stranou prošlapaných tras. Po průchodu nejnižším bodem karu začínáme zvolna stoupat a záhy se dostáváme nad horní okraj klečového pásma. Široký svah vedoucí na hřebenový vrchol (2667 m) si necháváme na potom a rozvalujeme se k obědu. Brouk začíná číst depresivní román „Matky“, který zapůjčil v knihovně – v klubovně jsme se dohodli, že bychom si měli opatřit nějaké bulharské literární dílo, abychom si rozšířili obzory. Kniha v nás zprvu zanechala velmi rozporuplné pocity, ale v dalších dnech nás stylisticky neobvyklý drásavý text začal upoutávat a na čtení se později všichni těšili.

Anežka se zatím vydala napřed a postupně spěje k horizontu. Dohadujeme se, že ti nejrychlejší, místo aby vyběhli dopředu, dají pomalejším náskok, čehož hned využívá i Kule, nazouvá batoh a vyráží. Ostatní sledují jeho pohyb vzhůru strání a odhadují, v jaký okamžik musejí následovat, abychom se všichni potkali na vrcholu ve stejný

Pod vrcholem Черней (Černej, 2489 m. n. m.), konečně se nám naskytl pohled na kar s několika plesy

čas. Tenhle sympatický sportovní způsob, kdy se největší chrti hecují, jak dlouho mohou zůstat sedět a pak běží za prvními, místo aby jim utekli, jsme vydrželi praktikovat většinu puťáku (ostatně si vzpomínám, že na minulém puťáku v Rile v roce 2003 jsme to shodou okolností dělali zrovna tak).

Na vrcholu se dlouho nezdržujeme a vydáváme se na další cestu směrem na východ po ostrém hřebeni, vychutnávající pohledy do hlubokých karů s jezery a stády koní, i výhledy na okolní horstva. Míjíme vrchol Рилец (Rilec, 2713 m) a když se odpoledne chýlí ke konci, staneme na Къоравица (Kjoravica, 2612 m) a před námi se rozevírá široká dolina s Ривни езера (Ribni jezera) a turistickou chatou.

Máme v úmyslu sejít z hřebene k Синьо езеро (Sinjoto jezero), v sedle nad ním asi dvacet minut čekáme na Brouka, aby se ukázalo, že ten nás vypek, obešel nás mimo značku a už se dole koupe a staví stan. Po námáhavém sestupu k hladině velikého plesa jsme se bohužel naopak rozhodli vypéci jeho a vydáváme se tábořit na druhý břeh (to je ale nesmysl, kruhové jezero má asi břeh

jen jeden, žejo...). Přijde nám to tam ještě hezčí a ráno tam bude dříve svítit slunce. Spíme tedy odděleně, ale přes vodní hladinu se překvapivě nese každé slovo, navzdory poměrně velké vzdálenosti. Z čehož má, vzhledem k naší hlučnosti, nepochybně radost i osamělý cizí táborník na břehu třetím.

Maďal

Den 3. (pondělí)

Na březích jezera Sinjo (2430 m) jsme se probudili do překrásného rána. Po včerejším rozdělení skupiny, kdy já s Anežkou jsme si postavili přístřeší na severním břehu a ostatní na jižním, jsme se sešli hned na začátku stoupání. Museli jsme zpět do sedla Mramorecki preslap (2500 m) a dále na vrchol Pavlev vrch (2690 m). Tím začala dnešní houpavá cesta hlavním hřebenem jihozápadní Rily, během které jsem asi třikrát opravoval své žraloky na botách. Nastoupali a sestoupali jsme více než 800, respektive 1100 metrů. Poprvé jsme zblízka viděli cizí lidi, u oběda nás pak pěkně štvali – zatímco my si poklidně četli, nějaká partička se usadila hned vedle a rušila nás fotba-

Рибно Езеро (Ribni ezero)

lem a volejbalem. Při následné roztržce mezi Kulem a Vynilem se mi povedlo Kulemu přibalit překrásná dvě kila bílé žuly, jediné těžítko, které jsem na putáku zaznamenal. Hezkých tři sta metrů s ním ještě nastoupal.

Když jsme pak míjeli Angelov Vrch (2643 m), správně jsem se zorientoval v mapě a určil blízké sedlo jako odbočku k chatě Makedonija (2166 m). Maďal byl jiného názoru – tvrdil, že musíme ještě kamsi za obzor. Nikdy už nepřiznal, že se spletl. Tvrdil, že mu buď někdo podstrčil falešnou mapu nebo o kousek posunul hory.

Během dlouhé debaty o tom, kde spát, jsme s Anežkou vyrazili napřed k chatě Makedonija na večeri – karbanátky (kjufte), šopák a první bulharské pivo (Pirinsko). Ostatním to asi ulehčilo rozhodování, takže sešli s námi dolů a rovnou se vyhoupli do protějšího sedla, čímž si odbyli asi 150m stoupání z následujícího dne. Po skvělé večeri a při západu slunce jsme se k nim s Anežkou připojili. Jen v noci jsme bojovali s větrem, ale hvězdy, zejména raní Orion, stály za to.

Brouk

Trocha fyziky

Den 4. (úterý)

Ráno někteří vstali dřív a šli na východ slunce. Po snídani jsme vylezli na nejbližší kopec, kde jsme se postarali o kulecí bonbóny a šli jsme dál. Při jedné přestávce jsme si všimli, že se k nám blíží jakýsi místní domorodec. Cestoval nalehko: měl jen nůž, pušku, cigarety a vodku. Kule se pokusil zaplést konverzaci, ale zjistil že fráze, které má vytištěné, jsou úplně k ničemu a navíc měl nemalé problémy s bulharským prohozeným kýváním a kroucením hlavou. Proto se roz-

hodl našemu novému známému přečíst jakousi dětskou básničku, která byla z nějakého záhadného důvodu vytištěná u frází (v překladu něco jako pes dělá haf haf, kočka dělá mňau mňau...). Načež se pán raději zvedl, varoval nás před medvědy a odešel...

Kus dál po cestě jsme našli zbytky (kosti) krávy. Poté jsme šli loukou přeplněnou kobyilkami, na které jsme se snažili nedupat a spekulovali jsme, zda je jich tu více než v Praze lidí, což po chvíli všichni uznali, že zcela určitě je.

Za obědvací místo jsme si zvolili vrcholek nějakého kopce, kde jsme začali stavět mezi železnou tyčí značící cestu a soustavou trekových holí přístřešek proti slunci, který se během oběda změnil v přístřešek proti dešti. Jen nás trochu znervózňovalo to, že v dálce hřmělo a my jsme všichni seděli kolem železné tyče na vrcholku kopce. Deštík ale naštěstí přestal dříve než jsme dočetli Matky, takže jsme mohli vesele vyrazit dál.

Když jsme zahájili náš sestup do sedla Predel, narazili jsme na borůvčí, kde začaly některé skupinky sbírat, protože si večer chtěli všichni dát knedlíky. O kus příšerného prudkého klesání níže jsme narazi-

Zbytky krávy

li na maliny, kterých zde bylo vskutku požehnaně. Bylo zde i krásné místo na spaní pouze s jednou vadou, nebyla zde voda, proto jsme museli pokračovat v klesání, až jsme došli na lesní cestu, kde byla voda, u níž jsme se nakonec utábořili. A pak začalo ono prokleté vaření knedlíků! Nevím jestli to bylo únavou po náročném dni, nebo prostě naší nešikovností, ale někdy jsme trnuli, zda se vůbec najíme.

Nejprve se mně a Bohouškovi povedlo nalít do těsta moc vody, takže jsme museli nastavovat brkaši, aby vůbec mohl vzniknout knedlík. Holky měly zase málo kned-

Vaření knedlíků - někteří zahušťují krupičkou, jiní brkaši

líků, proto musely do těsta přidat krupici. Když jsme naše spíše noky než knedlíky vhazovali do vody, povedlo se Bohouškovi záhadným způsobem minout kotlík a hodit knedlík do ohně, korunu tomu všemu ale nasadily holky, když všechny své knedlíky při slévání vysypaly a poté je musely mýt v potoce, aby byly vůbec požitelné. Nakonec se ale všichni najedli a myslím, že všem dokonce chutnalo.

Po večeri kolem nás projela Lada Niva, které nesvitlo jedno světlo, které nahrazoval spolejzdec, který svítil baterkou z okna. Chvilí po oné zvláštní návštěvě jsme ještě uslyšeli z dálky výstřel.

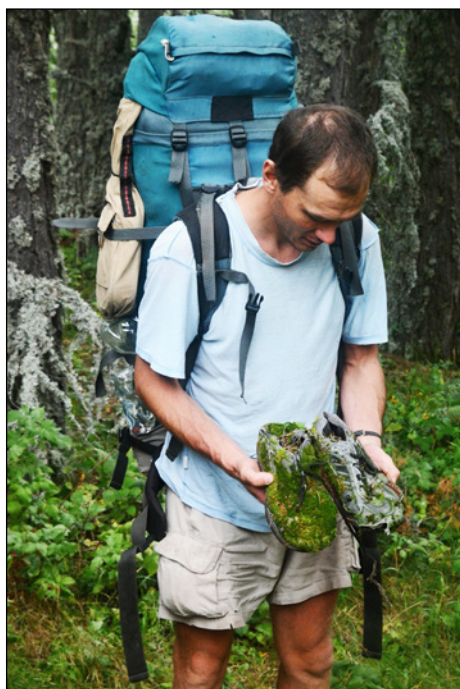
Pak jsme ještě zpívali u ohně a nakonec jsme se všichni odebrali do svých stanů a usnuli zaslouženým spánkem.

Kristián

Den 5. (středa)

Plán vstát brzo a dojít na chatu Javorov 20 km daleko k převýšením 1200 m hned ze začátku přestal fungovat. Vstali jsme kolem devátý (aspoň náš stan, Kule vařil kaši od bůhví kolika ráno), vykonali nezbytnou raní hygienu, nasnídali se, sbalili a už ve čtvrt na jedenáct vyrazili. Hned po prvním kilometru jsme sešli ze značky, ale po chvilce pobíhání a hulákání jsme ji zase našli a odhodlaně pokračovali dál. Kule jdoucí první najednou zavýskl a radostně nám oznámil, že pravděpodobně našel medvědí trus a může ho vztít kolegovi do práce. Když nás na nějakém plácku dohnal, dali jsme si malou pauzu. Někdo našel staré – vlivem času úplně zelené – tenisky a nabídl je Broukovi jako náhradu za rozpadající se pohory.

Na další pauze o dvě hodiny později a o hodně metrů níž Kule začal s tím, že to na chatu Javorov nestíháme a že bychom se měli zamyslet co s tím. My jsme však na jeho řeči nedali a po chvilce odpočinku pokračovali. Prošli jsme kolem nějakého kempu a ocitli se na silnici, která vede mezi Rilou a Pirinem. Zastavili jsme u nějakého velkého, nedostavěného a trochu i rozpadajícího se domu – domnívali jsme se, že hotelu, a šli ho celý prolézt. Když jsme se naba-

Tenisky pro Brouka

žili bulharské architektury a koukli jsme se na mapu, usoudili jsme, že to na Javorov asi fakt nestíháme. Zrodil se tedy plán, že pojedeme autobusem do Dobrině. Tak jsme se vydali po silnici směrem k Dobrině hledat zastávku (nutno dodat, že silnice byla velmi frekventovaná a 90 mimo město v Bulharsku asi nefrčí). Za cca 2 km jsme došli k nějakým stánkům u silnice a když se Kule zeptal na zastávku, řekli mu, že zastávka se pozná podle značky. Jelikož jsme žádnou značku neviděli, šli jsme dál. Po dalších 2 km jsme došli na nějakou křižovatku a zastávka tam opravdu byla. Bohužel tam nebyl jízdní řád, a tak se Kule šel zeptat (někdo náhodou nabíral vodu na druhý straně z pítka). „Prý už dneska jel,“ řekl, když přišel. Tím naše nadšení rázem opadlo. Začali jsme se dohovádat, co teď, jestli někam půjdem, kam atd. Najednou svitla naděje. U silnice kousek dál od nás stála nějaká babička a vypadalo to, že čeká na autobus. Kule se tedy šel znovu zeptat. Dozvěděl se, že mu babička nerozumí, a po

U jezera

chvíli jsme si všimli, že nemává jen na autobusy, ale i na nákladáky. Naděje byla nadobro zadupána do země a my jsme začali uvažovat nad tím, kam půjdeme a jestli si dáme oběd. Zatímco jsme zvažovali, co chceme více, přišel autobus. Tím bylo rozhodnuto a my jsme se urychleně nacpali do busu. V Dobriništi jsme si sedli na nádraží a v největším paráku si dali oběd.

Po asi třech hodinách válení jsme se vydali doplnit zásoby na náměstí. Tam jsme si koupili meloun a hned ho taky snědli.) Pak jsme Dobriniště opustili a šli najít pěkné místo na spaní.

X'anda

Stonožka: Ještě dodám, že Dobriniště je docela pěkné městečko, nebo aspoň mně se líbilo. Bylo plné cedulek s nápisem „lázně“ a pravda, místy asi trochu turistické, ale nechyběly ani uličky s dřevěnými domy, hroznové víno nad vchody a babičky posedávající na lavičkách. Domorodci se s námi zdravili a občas chtěli vědět, kam míříme. Jeden takový pán si s námi chtěl povídat, konverzace byla ale bohužel dost lámaná, no asi něco jako s tím bačou. Pak se zeptal, jestli

umíme rusky, tak mu kluci nadšeně ukázali na blížícího se Kuleho, ten že umí rusky. Pán tedy napjatě čekal, až se Kule vydýchá a zapojí se do rozhovoru, načež Kule využil svou znalost ruštiny k tomu, aby pronesl „Da svidanijsja.“ a vykročil dál. Byl totiž poslední a nechtěl, abychom mu utekli.

Den 6. (čtvrtek)

Po dobrodružném přesunu z Rily do Pirinu, při kterém jsme si prohlédli zrekonstruované nádraží v Dobriništi s novým tureckým záchodem, jsme nakoupili na náměstí nezávislosti (Площад независимост) zeleninu, nápoje a hlavně melouny. Chvíli hodujeme. Nabažení civilizace procházíme kolem chrámu sv. Petra a Pavla (църква Св. Петър и Павел) a ulicí Alexandra Stambolijského odcházíme z města. (улица Александър Стамболийски) - Alexandr Stambolijský byl premiér po první světové válce (1918 -1923) podporoval zemědělce, byla to kontroverzní postava Bulharských dějin. Zavedl rolnické milice a směřoval k totalitnímu vládnutí. V roce 1923 střední třída a armáda, kterou Bulharsko jako poražená země muselo výrazně zredukovat, po-

vstala proti vládě. Komunisté se k Stambolijského partaji nepřidali. Nakonec byl popraven, naporcován a odeslán v krabici od sušenek do Sofie. Inu Balkán. Jeho kolega Rayko Daskalov utekl do Prahy a byl zde zavražděn vyslaným bulharským agentem v Holečkově ulici na Smíchově.

Spíme u řeky Десилица (Děsilice), ve které se všichni koupeme. Ráno nás čeká průchod značně křovinatým terénem, ve kterém nás zachraňuje GPS navigace. Procházíme kolem cikánského ležení místních pastevců a jdeme svižným tempem až ke spodní stanici lanovky k chatě Гоце Делчев. Rozdělujeme se na 2 části, jedni sportovci vedení Magyalem jdou pěšky až k horní stanici lanovky, zatímco druzí vedeni Broukem jedou lanovkou. Nabíráme si pitnou vodu a prohlížíme stánek se suvenýry. Brouk vyjednává nákup hromadného lístku na lanovku s právě dorazivší českou skupinou. Cesta lanovkou je zpestřena občasným zastavením a rozkmitáním sedaček. Při přestupování nám personál pomá-

há s batohy. Pán nacvičeným pohybem jednou rukou sundává batoh, ale ouha, batoh je těžší než si myslel, to nedá, batoh mu upadl. To samé se opakuje i na konci druhé lanovky (Станция х. Безбог).

U jezera Bezbog si dáváme oběd a čekáme na druhou skupinu vedenou Magyalem. Magyalem vyhecovaná druhá skupina ve složení Magyal, Kšanda, Klaxon, Krteček, Bohoušek a Pupek přibíhají asi půlhodiny po nás. Chvilí studujeme rady horské služby, jak se dorozumívat s medvědem (мечка) a vyrážíme na cestu. Jdeme kolem Popova jezera (Попово езеро), stále stoupáme vzhůru až do výše 2600 m n. m., kde překračujeme horské sedlo (Кралевдворска Лява порта) a sestupujeme k jezeru (Тевно езеро) 2520 m n. m. Pomalu se zatáhlo a blíží se dešť. Rychle stavíme stany a jdeme nabrat vodu a umýt se. Pod jezerem ústí hadice tekoucí z jezera. Voda je poměrně teplá, a tak je mytí celého člověka příjemnou tečkou tohoto dne. Vzduch však není tak příjemný jako voda z jezera, a tak rychle nabíráme vodu do lahví a kotlíků

U řeky Děsilice

a přesunujeme se do stanu, kde vaříme. Začíná pršet. Jsme poměrně daleko od sebe a komunikace s ostatními vážně. Nemůžeme číst o Javoře, Božaně a Dežanovi (román Matky), a tak čteme z Leacocka – Literární poklesky. Venku prší. Ještě v duchu hodnotím tuto část Pirinu jako jednu z nejhezčích v Bulharsku, ale to už přichází spánek.

Kule

Den 7. (pátek)

Ráno sedmého dne bylo nepříjemné. Jelikož celou noc poprchávalo, nikomu se kvůli nechutnému vlhku nechtělo ven, ale můj močový měchýř nebyl stejného názoru. Když jsme se oblékli, zabalili a hodili na sebe batohy, vyrazili jsme, ale ve velmi malých skupinkách a ve velkých intervalech, čehož jsme později litovali. Z mého pohledu nepanovala v naší grupě zrovna pozitivní nálada, jelikož všichni byli unavení z velkého výkonu předešlého dne. Na cestičkách v kamenných lavinách, po kterých jsme šli, jsem se bavil tím, že jsem polemizoval o tom, jaká kombinace oblečení mi nejlépe poslouží k tomu, aby

mě neprofoukl vítr a abych se zároveň neupěkl. Přijít na to se mi však nedařilo po celý den, jelikož jsme šli především po hřebenech, kde chvíli studeně foukalo a chvíli zase nesnesitelně páliło slunce. Brouk s Anežkou vyrazili se slušným náskokem již ráno a dosud po nich není ani vidu ani slechu, což trápilo především Stonožku, jelikož byla nemocná a terén náročný. Byly již dvě hodiny odpoledne, když jsme se vzdali představy oběda pohromadě (s Broukem, Anežkou a především s knihou). Z hřebenů byl krásný výhled na plesa, kterých bylo všude spousta a také na krávy, jež klidně přežvykovaly trávu na strmých hřebenech. K večeru jsme se dopajdali ke krásnému jezeru (Rušno Binde-ruško ezero), kde jsme (Kule) chtěli přespat, ale nakonec jsme se (ostatní) rozhodli přesunout o několik set metrů dál k jinému jezeru (Muratovo ezero), kde to bylo krásné.

Pupek

Den 8. (sobota)

Ráno nás vzbudil Maďal už v 6:00. Všichni až na Stonožku s Anežkou vstali a poma-

Popovo jezero

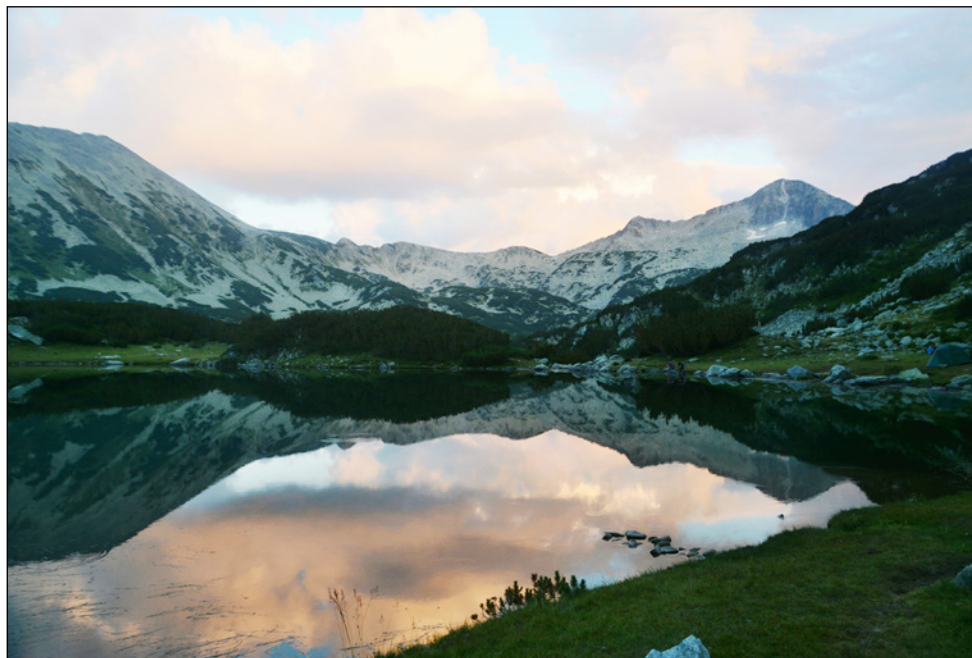
lu vyrazili na východ slunce (*Ve skutečnosti nás Magyal vzbudil již v 5:45, v našem stanu ovšem rušil ze spánku kulecí budík už v 5:30, pozn. Klax*). Vyrazili jsme po kamenitém moři na hřebínek (*při cestě nahoru jsem zoládl ztratit své zánovní dioptrické brýle – zapadly někam do suťového pole, pozn. Klax*), kde jsme se nasnídali a pokochali krásným východem slunce. Poté jsme se sebrali a s velkým nadšením se vypravili na nejvyšší horu našeho puťáku. Tato hora nese oprávněně jméno Vichren, protože když jsme vylezli na vrchol (2914 m. n. m.), tak tam byla mlha a pořádně foukalo. Chvilí jsme tam pobyli a po sněžení všech dobrot se vydali zpátky k plesu, kde jsme minulou noc spali. U plesa nás čekala Stonožka s Anežkou, stany, sluníčko a bohužel i spousta turistů. Po chvíli, když jsme si všichni polehali u stanů a někteří začali dokonce vařit (na vařičích), k nám přišel jeden moc „sympatický“ turista a začal si nás fotit a řvát, že se to nesmí a že zavolá policii. Tento pán nám potvrdil, že už i v Bulharsku se nesmí spát v N.P. Pirin. Tak jsme se radši rychle sbalili a vydali

Kamzík

se na další cestu. (*Původně jsme měli v úmyslu zde spát i druhou noc a celý další den věnovat sestupu do městečka Bansko, pozn. Klax.*)

(*Cestou jsme se všichni učili nazpaměť, co řekneme strážcům parku, až nás budou zpovídat. Ke jménu chaty, kde jsme údajně spali, se někteří učili i celou pasáž z Broukova průvodce, popisující značně květnatým jazykem krásy cesty, kterou bychom od té chaty šli. Strážci by neměli nejmenší důvod nám nevěřit, pozn. 100n*)

Muratovo jezero

Na vrcholu Vichren (2914 m. n. m.)

Došli jsme k chatě Vichren, kde jsme se naobědvali a zanořili se dál do zimního střediska, kde probíhaly letní aktivity (klouzačka, půjčovna kol...). Zde jsme nabrali vodu a došli asi kilometr na místo odpočinku i šťastného spánku.

Vinyl

Den 9. (neděle)

Protože se Maďal rozhodl, že půjde fotit vlakové smyčky, vstával a odcházel ještě za tmy. My ostatní jsme ze spacáků vylezli ve zhruba normálním čase a nikam jsme nespěchali. Na sejití do Banská, odkud jsme měli pokračovat úzkokolejkou, bylo času víc než dost. Po cestě se nic moc zajímavého nedělo, jenom jsme potkali velmi přítulného psa (dvakrát) a ztratili jsme Brouka s Anežkou. Zastávku na oběd jsme si dali na posledním možném místě u řeky, těsně nad městem. Asi šlo o místní cvičiště, zauja-

ly nás hrazdy vrostlé do stromů. Na tomto místě nás našel Brouk a pak už jsme společně vyrazili do města. Já bych sice ještě klidně chvíli otálela u řeky, ale Rohlíci nějak pospíchali, že prý na sightseeing a nakupování ty tři hodiny potřebují. Průchod hlavní turistickou třídou ale tak nějak všem stačil, takže jsme pak od tří do šesti víceméně seděli na nádraží a hráli Bang. Jen Brouk s Anežkou šli kamsi na večeri. Při krátké vycházce za účelem nakoupení jídla jsme s Tonkou a Kulem otrhali pár švestek v parku a obdivovali rozbité chodníky a dráty koukající z pouličních lamp. Vedle nádraží taky stál zaparkovaný pěkný oslík.

V šest přijel náš vláček, tak jsme se do něj vesele usadili a vrhli jsme se k okýnkům. Kolem bylo na co koukat, večerním sluncem osvětlená krajina ubíhala za okny, tu byla vidět vesnička s mešitou, tu elektrárna, tamhle zase povoz s koněm... Projíždě-

V Bansku

li jsme malá nádražíčka a zastávky, Rohliči nadšeně mávali z okýnek. V jedné ze zastávek Vinyl na Broukovo poňouknutí zamával i výpravčímu, a když ten mu pozdrav poctivě oplatil, rozjařený Vinyl zakřičel jedinou bulharskou větou, co umí: „Hledaj si rabotata!“ Pak šli kluci hrát Bang, což velmi zaujalo pána, který seděl na sedadle za nimi. Stoupl si za ně a asi deset minut hru zaujatě sledoval.

Když se začalo stmívat, dostali jsme se do míst, kde se trať začala kroutit a dělat ty Maďalovy slavné smyčky. Bohužel toho nebylo moc vidět, Kule ale aspoň sledoval naši polohu na mobilu a hlásil, kdy projíždíme křížením. Pak na další zastávce přistoupil Maďal a rozdal nám špendlíky (červené). Zbytek cesty jsme si krátili hraním Time's Up a na ukulele.

Asi v jedenáct jsme dorazili do Septemvri, kde nejdřív Kule s Broukem koupili lístky, a pak jsme se vydali shánět nocležiště. Nakonec to nebylo až tak hrozné – poměrně rychle jsme našli pole zarostlé jakousi uschlou zplanělou řepkou a v jeho útrobách jsme si vlezli do spacáků. Před usnutím jsme dokonce mohli obdivovat hvězdy.

100nožka

Den 10. (pondělí) a 11. (úterý)

Z krátkého spánku nás po neklidné noci probudil jako první kulecí budík v 5 hodin. Balení proběhlo rychle, v 5:20 jsme již stáli na nádraží a mohli spolu s lidmi, kteří jeli do Sofie za prací, čekat na vlak.

Dvouhodinové cesty vlakem jsem si v podstatě ani nevšiml – stejně jako většina ostatních jsem se snažil dospat spánkový deficit z noci – zato však 2,5 hodiny trvajícího „oddechu“ na sofijském nádraží si všimnout nešlo. K obdivování nás lákala především Billa a dvě parní lokomotivy, jež zde byly vystaveny, ale na ty nezbylo mnoho času, drahý autobus, jímž pojedeme 21 hodin, na nás již čekal.

Ještě v Sofii řidič najednou zastavil na ulici a šel si koupit do obchodu meloun, nás tam nechal stát na blikáčky.

Jelikož jsme tentokrát nejeli přes hranice v noci, mohli jsme si odbavení vychutnat při plném vědomí. Jako by se nás milované Bulharsko snažilo ještě chvíli udržet u sebe – byl to zážitek: před hranicemi jsme si vystáli frontu, potom nás konečně z autobusu vyhodili ke kontrole dokladů. Celkem dlouho jsme čekali (na slunci), než nám celníci prohlédnou autobus

a s radostí jsme totéž mohli provést ještě jednou na srbské straně. Celá procedura zabrala asi 1,5 hodiny.

Srbská krajina nebyla, alespoň oproti té maďarské, nezajímavá. V první části cesty, ještě blízko Bulharska, jsem mohl sledovat ostré vápencové pohorí pokryté někde ještě zelenými, ale jinak podzim připomínajícími křovinami. S přechodem do Maďarska se krajina stávala plochou a dalo by se říci nudnou.

Milí autobusoví řidiči nám tentokrát na cestě pouštěli filmy – a ne jeden (a taky ne česky, s bulharskými titulky, takže jsem stihl rozluštit třeba „Da!“ ale to bylo asi tak všechno). První byl o nějakém pánovi, kterému teroristé zabili přítelkyni, tak se k nim přidal. Druhý zase o nějaké vesmírné stanici a zároveň o mrazu a horku atp. Ve vesmíru jim všechno létalo úplně nelogicky. Třetí se jmenoval Kingsman, ale jeho děj si už moc nepamatuji.

V jeho průběhu byla pauza, na které jsme oslavili Bohouškovy narozeniny dětským šampaňským, které si Bohoušek zakoupil ještě v Sofii, a Macháčkem.

Dále jsme – již někdy v noci – strávili třičtvrtěhodinovou pauzu v Budapešti téměř stejně jako při předchozí návštěvě.

Praha nás, rozespalé a rozlámané, přivítala šedou ranní tvář s příslibem dalšího horkého dne. Na Florenci jsme se rozloučili a vydali se vstříc čekajícím domovům.

Při zápisu putáků v ŠUPu často lituji, že si nemohu cestu projet na mapě – jen podle názvů hor se špatně orientuje, a někteří autoři, jako třeba já, pro jistotu téměř žádné názvy neuvádějí. Proto jsem pro Vás, milí čtenáři, přichystal odkazy, na kterých naleznete celé naše putování.

První část - putování po pohorí Rila a sestup z něj.

<https://mapy.cz/s/3gn9>

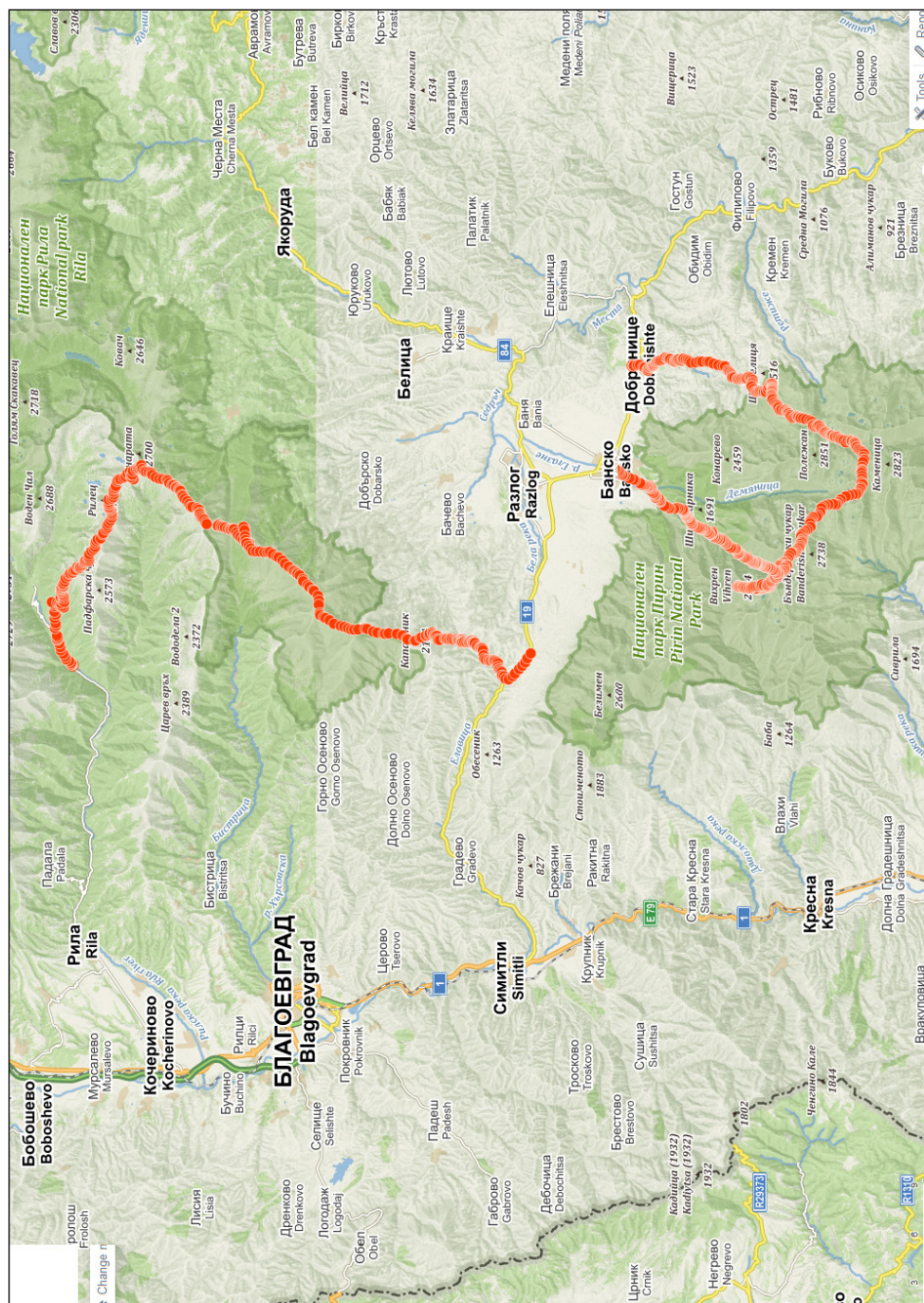
Druhá část začíná v Dobriništi a ukazuje výstup na vápencový masiv Pirin a pouť k úzkokolejné trati v Banskú.

<https://mapy.cz/s/32EQ>

Klax

Parní lokomotiva na nádraží v Banskú (ve vedle stojícím motoráčku bydlely vosy)

Celková trasa puťáku (Mapy.cz)

SkoRo Puťák Slovensko – jih Malé Fatry

24.–29. 8. 2018

Pátek

V pátek 24. 8. jsme se já, Teo, Oliver, Mrkev, Zulu, Vabuk, Pedro, Věšák, Kule, Tatouch a Petra sešli na Hlavním nádraží. Poté jsme koupili lístky na spací vlak. Když jsme se nacpali do vlaku, nastal zmatek při hádání se o horní místa paland. Po rozmístění se začalo řešit povlečení, u kterého měl každý o jeden kus navíc (*Věšák: Robin asi myslí druhé prostěradlo, které má sloužit jako příkrývka*). Po půl hodině již všichni leželi a, až na malé trable s oknem, jsme všichni usli, až na Tea, který prý celou noc bděl.

Robin

Sobota

V sobotu ráno jsme vstávali v 5:15. Vystoupili jsme z vlaku a potom jsme jeli do vesnice, která se jmenovala Fačkov. Tam jsme čekali u Coopu, až přestane pr-

šet. Potkali jsme starýho dědu, který zvládl přes dvacet dřepů na jedné noze a pořád se nás na něco ptal. Když přestalo pršet, tak jsme vyrazili. Poté začalo zase pršet, takže jsme se schovali pod přístřešek a Kule začal číst. Po několika hodinách čtení jsme vyrazili do kopce a nahoře jsme si dali oběd.

Zulu

Po obědě jsme se zvedli a šli jsme na Klák. Po cestě si Zulu s Kikim odříkávali scénář Snu noci svatojánské. Šli jsme pěknou krajinou hodně do kopce. Došli jsme tam na to veľa pěkné místo – Klák. Bylo to tam zajímavé. Z toho kopce bylo vidět jenom bílo. Všude bylo bílo. Ta mlha z toho udělala takové kouzelné místo. Vypadalo to tam jak na pustém ostrově. Kratší zelená tráva, větší kameny porostlé zelenými lišejničkami a na nejvyšším bodu celého Kláku se tyčí velký slovenský kříž.

Klák

Dali jsme si tam kratší přestávku a poté se odebrali hledat hajdu – říkám hledat, protože tak 3x jsme si dali pauzu na to, aby se Kule domluvil s ostatními, kam jít. Tak po půl hodině cesty jsme ji našli. Dali jsme si batohy dovnitř a šli na dřevo. Zjistilo se, že chatka má půdu. Dole se nacházely 4 postele bez matrací, takže jediný z nás, kdo spal dole a měl matrace, byl Věšák. Byly tam kamna, stůl, lavičky a tak. Chatka byla různě popsaná a vyzdobená obrázky a fotkami.

Večer přišli nějací Slováci. Byli celkem v poho a byli příjemní. K večeři byla čocka a uzené → Zulu byla šťastná :) Pak jsme se odebrali ke spánku, až na mě – dělala jsem si svých 200 dřepů. Noc byla celkem v poho, jenom strašně přšelo a byla zima.

Mrkev

Neděle

Ráno, 10:30. Venku je hnusně. Je mlha a prší. Postupně všichni vstali a snědli si snídaní. Slováci, co spali s náma, se chystali vyrazit. My jsme měli zůstat v hajdě ještě jednu noc. (*Věšák: To proto, že se skutečně nikomu nechtělo v tomhle počasí nikam chodit – asi jsme nějak*

změkli.) Mrkev psala zápis a potřebovala napsat „veľa“, tak asi 1 min musela vysvětlovat Slovákům, co je háček. Protože jsme se nuli a Kryštof měl stáhlých pár filmů na mobilu, tak jsme se koukali na Kingsmena 1...

Teo

Po filmu jsme si dali oběd a začali vařit večeři (miláno). Usmažili jsme slaninu a cibulku, dali vařit vodu a zahráli si Země-město. Byly kategorie savci, ptáci, rostliny, ... Mrkev se ptá: „Je had savec?“, a „Je pták savec?“ To už se začala vařit voda... To se dělo asi 3 hodiny.

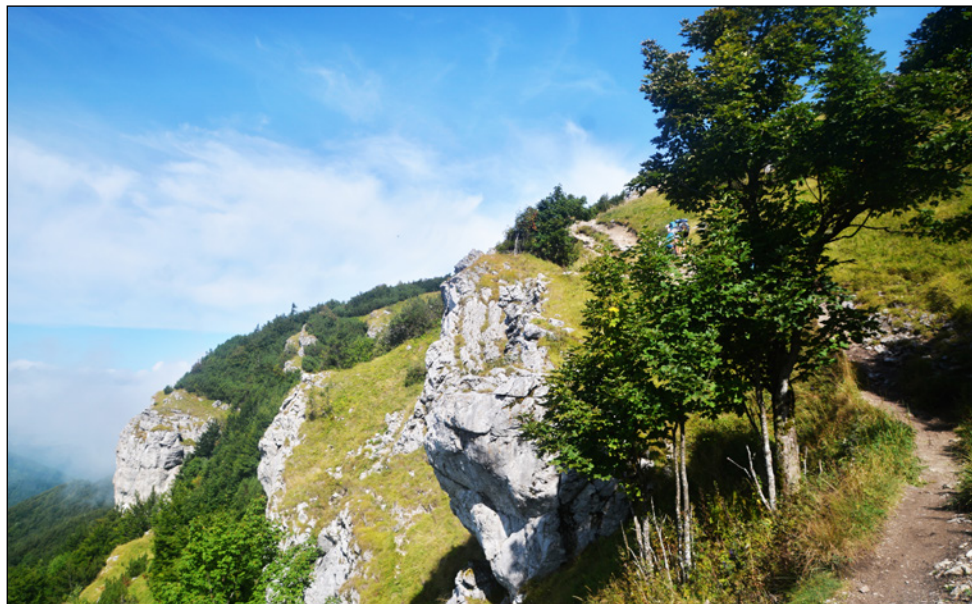
Po večeři Věšák začal číst Proč bychom se nepotili. (*Věšák: Dokonce jsme si jeden úryvek z knihy i sehráli, ale většina účinkujících z toho moc nadšená nebyla.*) Pak jsme šli spát a stala se už jenom jedna zajímavá věc, a to ta, že se Oliver a Zulu rozešli.

Omluv chibi. :)

Pedro

Pondělí

Ráno jsme vstali asi v 9 – 10. Vše probíhalo podle plánů, když jsme se připravova-

V pondělí už na úbočí Klaku svítilo sluníčko

li na odchod z chatky. Když už byli skoro všichni venku, začal hledat Vabuk svůj nůž, který podle něj ztratil v chatě. A tak jsme se rozdělili na několik skupin (α , αs , $\beta +$, β , Ω) podle toho, jak kdo čekal na to, až Vabuk najde nůž. Opustili jsme chatku a vyšli jsme na Klák (tento puťák podruhé). Pak jsme jenom šli, šli a šli.

Vabuk

Po obědě jsme se vydali dál na cestu. Cestou jsme se s Věšákem dohadovali, která skupina je lepší. Věšák byl α a my (já, Zulu, Robin, Teo a Prokop) αs . Předháněli jsme se v tom, kdo bude dřív na rozcestí. Samozřejmě byla lepší skupina αs , která všude byla první. (Věšák: *To je zkreslování faktů. Skupina α většinou dávala skupině αs náskok. Navíc Pedro byl skupina sama o sobě, protože letěl do kopce tak rychle, že mu žádná α nebo αs nesahala ani po kotníky.*) Šli jsme a šli a došli do takového ne moc hezkého (popravdě hnusného) sedla. Bohužel se nakonec rozhodlo, že se bude spát tady, i přes to, že polovina lidí chtěla jít dál. Ale vedoucí nás nemůžou poslechnout, protože jim to snižuje EGO. Rozdělali oheň, udělali večeri a šli spát. (Věšák: *Až na tu zmínku o egu to tady Oliver docela dobře vystihl – rozdělali, udělali – vedoucí + Vabuk s Pedrem. Je pěkné, že se alespoň sám umí přiznat k tomu, že on celý puťák nic nedělal...*)

Oliver

Úterý

Vstáváme v Sedle pod Úplazom a zahajujeme den dvěma prudkými výstupy. Nejprve přelezeme Úplaz a dáváme pauzu v Sedle pod Hnilickou Kýčerou. Včera jsme chvíli uvažovali, že budem spát tady, a ukazuje se, že by to nebyl tak špatný nápad. Je tu hezky, ohniště, zvoníčka proti medvědům a o kus dál dokonce i ta studánka, co jsme viděli v mapě. Tak možná přistě. Ale to doufám poteče ve studánce vývody, protože pod tímhle minicůrkem bych se koupat nechtěl...

Ze sedla nás teď čeká výstup 200m nahoru na půlkilometrovém úseku – Hnilická Kýčera. Když se tam konečně všichni vydrápeme, užíváme si výhled – bavíme se pozorováním

Pedro

Kláku, který nás doprovází na každém vrcholu. Po krátkém odpočinku pokračujeme po hřebeni. Potkáváme turisty s rolníčkami proti medvědům a zastavujeme v sedle Majblíková. Zlí jazykové tu chtějí obědvat, ale není tu moc hezky, tak se posouváme do dalšího sedla, kde krásně svítí sluníčko.

Mrkev zjišťuje, že její paštice po několika dnech od otevření narostly chloupky. Já obědvám kousek dál od ostatních, protože se mi zalíbila hromada klád, na kterých se příjemně sedí. Ale trochu mě znervózňuje ten šustot v křoví za mnou – moc se mi nechce být zase jako první na ráně, kdyby se přišlo kamarádit nějaké zvířátko... Žádný medvěd ani liška se naštěstí neukázaly, takže v klidu dojídám a pak čtu ostatním další úsek Proč bychom se nepotili. Pak se mi daří udat knihu někomu dalšímu, a tak se můžu v klídku válet.

Věšák

Obědvali jsme v sedle Maríková (na hřebci novce), což je asi 1000 m.n.m. a kousek nad sedlem Majblíková. Pak nás čekal prudký výstup na Kopu (1243) a odtud na Horní Lúku... Věšáka cestou popudilo (Věšák: *spíš pobavilo :D*), že podle ukazatele je „roz-

cestí pod Hornou Lúkou“ výš, než Horná Lúka samotná. Cestou na kopec se začal peloton trhat, a tak závodníci na špici přivítali, že jsme na Hornej Lúke opustili les a mohli se během slunného odpoledne chvíli věnovat sběru lesních plodů (s koncem vápence se objevily brusinky a borůvky). Nakonec jsme si nasbírali borůvky na večeri. Z Hornej Lúky už je to jen kousek do kopce (půlhodinku) na Veternou (Mrkev nelibě komentovala, že je to furt do kopce) a pak na Velkú Lúku a Krížavu, nejvyšší vrchol jižní části Malej Fatry (1453). Prodrali jsme se bludištěm kosodřeviny, pokochali se zbytky civilizace (betonový podzemní bunkr nejasného původu a účelu), pohovořili s cyklisty, oběšli vysílač a za soumraku začali klesat k domnělému potůčku na severním úbočí Krížavy. Místo potůčku jsme však našli jen občasně louže a tůňky v plochem údolíčku. Nakonec jsme ale vodu v jedné relativně čisté tůňce/prameništi nabrali. Tábor jsme rozbili o pár set metrů dále a pár metrů níže na začátku louky pod lesem mezi Krížavou a Zá-zrivou (mapa ovšem v tom místě ukazovala soustavný les). Byl to zřejmě nejvýše polo-

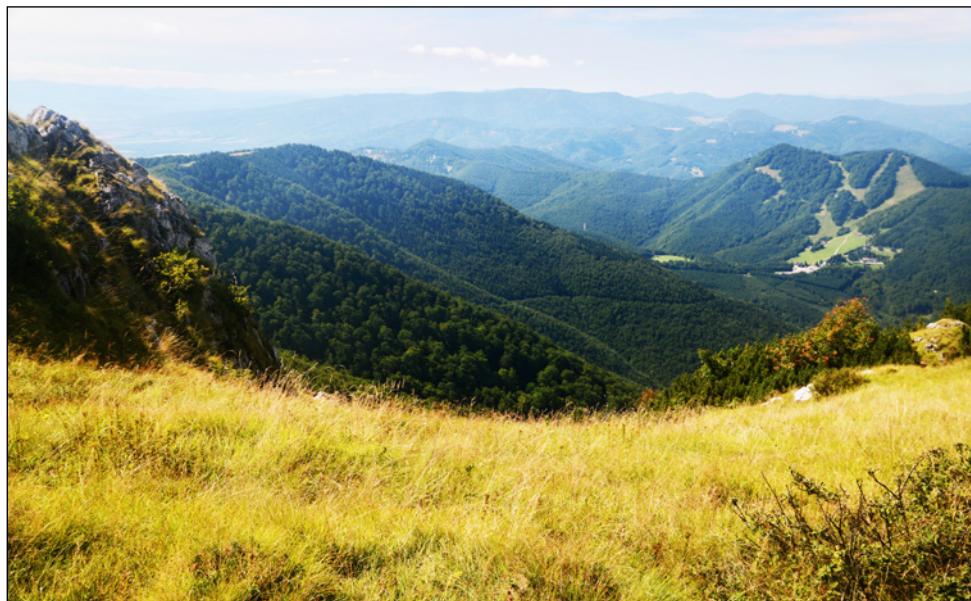
žený nocleh celého puťáku (cca 1400 m.n.m.). K večeri jsme uvařili (za tmy) sladké knedlíky bohatě zalité borůvkovým žahourem. (*Věšák: My, co jsme byli líní odpoledne sbírat borůvky, jsme si je dali bohatě polité slaninkou a cibulí.*) Noc byla jasná, s výhledem na obrovský měsíc a světýlka vesnic hluboko pod námi.

Tatouch

Středa

Ráno jsme se probudili do slunečného dne. Žádný medvěd nás nesežral. Oliver vyprávěl, že v noci slyšel bručení, a když vylezl ze stanu, viděl temný stín. Snad keř, ale ráno tam keř nebyl. Možná to byl medvěd :) Čučoriedkáři nám později vypráví o medvědech žijících na západ od našich stanů.

Cesta vede kolem kanónu, asi nějaká památka na SNP. Ostatně sedlo se jmenuje V okopoch a všude kolem jsou vidět zbytky zákopů. Tatouch zůstává na brusinkovém nalezišti, zatímco my ostatní pokračujeme až do sedla Javorina. V závěrečném příkrém sestupu nás Věšák nenechává odpočinout a s výkřikem, že je to již jen kousek, nás popohání dolů. Na naše reptání, že konec kop-

Pohled z Ostrej Skaly na západ (přes Fačkov)

Na vrcholu Veterné

ce není vidět, reaguje výrokem, že jsou to maximálně 2 kousky. Na Mrkvinu poznámku, že je lepší jít z kopce, reagujeme s Věšákem (*Petra: a Petrou*), že do kopce je to lepší. Oliver dodává, že nejlepší kopce jsou po rovině. V sedle dáváme oběd a líčíme imaginární provaz na projíždějící motorkáře.

Kule

Věšák si na trámy turistického přístřešku pověsil hamaku, což ostatní strašně svádělo do něj píchat, houpat ho a házet mu do hamaky kamínky. Obědváme. Mrkev má k obědu tortilu s tortilou, protože jí došly mazací věci. Její játrová paštika totiž včera, otevřená asi třetí den, kupodivu zezelenala a musela být pohřbena. Po obědě jsme čekali na Tatoucha. Po líčení imaginárního provazu jsme ještě na motorkáře vymýšleli nešení imaginární skleněné tabule a fingování příkopu. Nakonec k tomu ale nedošlo, protože to motorkáři a čtyřkoláři zabírali a my jsme pokračovali dál po modré.

Kousek po značce měla být studánka, na kterou se někteří dost těšili. Bohužel, ze studánky nic nebylo, protože tam zrovna řádil harvestor, neboli stromožrout. Pedro prý málem dostal po hlavě několikátuno-

vou kládou, protože šel tu studánku hledat a řidič harvestoru ho neviděl. Já jsem zatím s ostatními, co studánku hledat nešli, způsobně čekala, až si nás harvestor všimne. Všimnul, přestal jezdit kládou a pustil nás. Prošli jsme a pak jsme ho ještě z povzdálí sledovali. Pohazoval si klády jako by to byly sirky, zbavoval je rychle větví a řezal je na části. Někdo pak prohlásil, že má pan řidič pěkné tričko s hvězdou. Když se někdo zeptal, co je na té hvězdě, odpověď zněla: srp a kladivo. (Což mi připomíná, že jsme první půlku puťáku četli *Farmu zvířat*.)

Pokračovali jsme dál bahnitou cestou dolů a nabrali vodu v potoce, který se zdál docela v pohodě (cca 4 hodiny později: ještě nám nic není). Pak jsme vystoupali po žluté na rozhlednu Špičák, kde už bylo dost zaturováno. Věšák nevím proč chvíli skákal po betonové podlaze v základně rozhledny. Asi zkoušel její pevnost. Ani se nehla. (Věšák: *Já mám pocit, že jsem spíš zkoušel, jestli se praštim do hlavy...*) Z rozhledny byl pěkně vidět hrad Strečno.

Pak jsme sestoupili dolů do Strečna šíleně prudkým kopcem (dnes a vůbec za celý puťák už několikátým – achjo, moje kolena). Pak se Věšák, Kule a Tatouch vykoupa-

Cestou na Velkou Lúku (úbočí Veterné)

li ve Váhu, ostatní méně čistotní (nebo možná naopak více čistotní?) si jen umyli nohy. U vstupu do vody bylo krásné jemné bahýnko. Čistotu Váhu dále dobře ilustruje Kuleho dotaz, zda někdo nepotřebuje vázání na lyže. (*Věšák: Jako by to v našich řekách bylo jiný – a taky se v nich koupeme...*)

A pak už jsme dorazili na pět minut odtud vzdálené nádraží Nezbudská Lúčka – Strečno. Na zamřížovaných dveřích pěkné staré cihlové nádražní budovy jsme se dozvěděli, že prodej lístků je ve vedle stojícím bufetu. To spustilo postesek nad tím, proč Slovenské dráhy radši nepustily bufet do té nádražní budovy, která takhle stojí nevyužitá. Závěr byl, že by to muse-

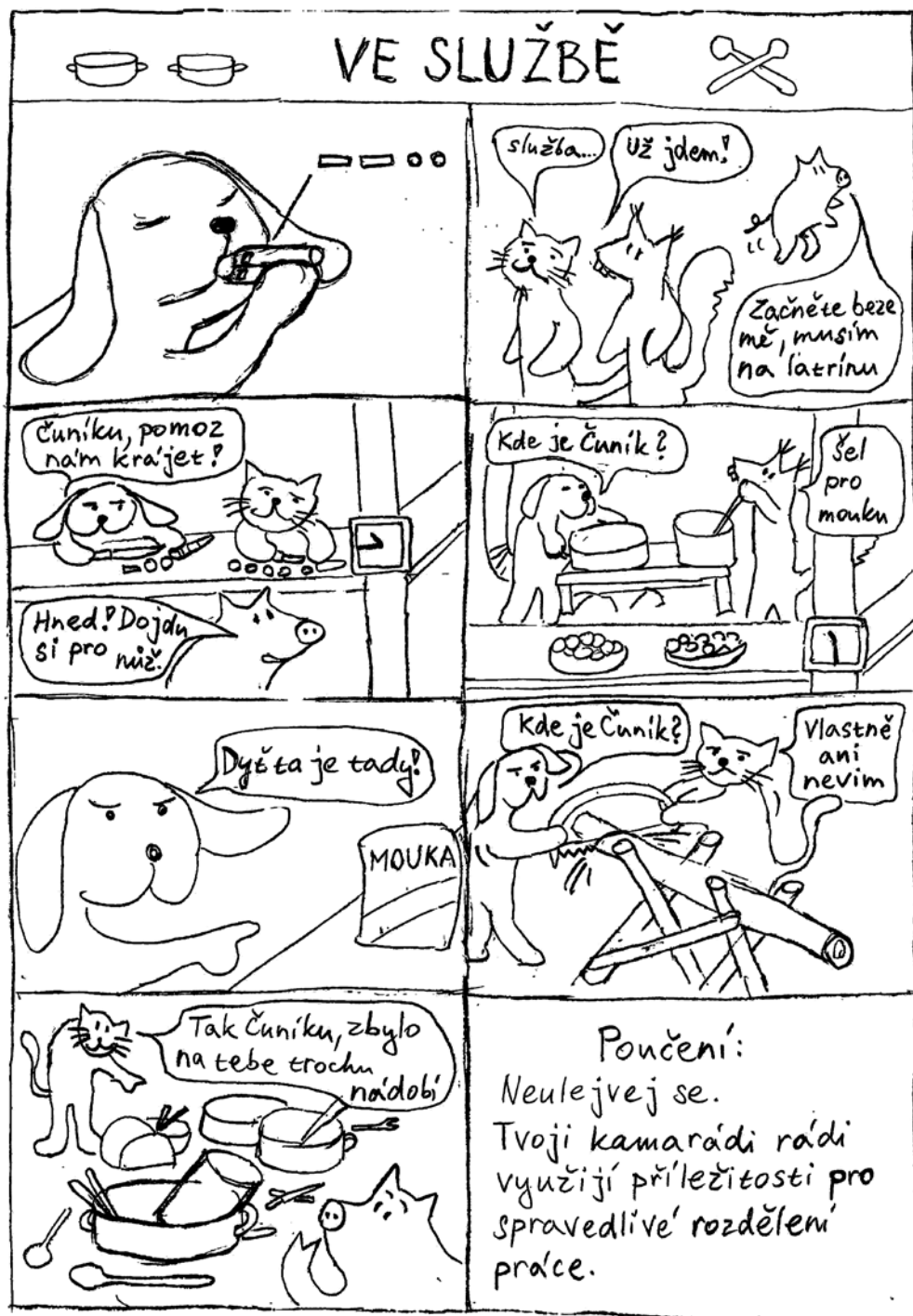
lo jít přes tolik institucí a tolik regulí, že to za to asi nikomu nestálo. Nebo tak nějak. Škoda.

Čekáme na osobák do Žiliny, odkud nám jede Pendolino. Už má devět minut zpoždění. Kolem profičel spěšný vlak. Zrovna, když už začínáme být nervózní, přijíždí konečně náš osobák. Stejně má Pendolino taky zpoždění. V Žilině si s Kulem neprozřetelně kupujeme strašně hnusnou kávu v bezkontaktním automatu a Věšák shledává, že si tu nekoupí nic k jídlu. Pak už nasedáme do Pendolina, což provází mírný zmatek, když zjišťujeme, že dveře našeho sedmého vagonu nejdou otevřít. (*Věšák: Pak nemá mít to Pendolino zpoždění, když na každé stanici musí jedněmi dveřmi vystoupit a pak nastoupit obsah dvou vagonů...*) Nástup dveřmi jiného vagonu se ale zdařil, a tak můžeme začít vesele cpát své batohy do přihrádek nad sedadly. Věšák si libuje, jak je jeho Gemma krásně placatá. Vabuk si zase pochvaluje tlačítko na stahování okenní rolety a prohláší, že si s tím bude celou cestu hrát. (*Věšák: Zbytek se raduje nad wi-fi, nakupuje blafy v jídelním voze nebo obvolává kamarády.*) Nojo, první cesta Pendolinem.

Cesta vede kolem kanónu (Minčol / sedlo Okopy)

Na konci dubna jela Tygřata prozkoumat Křivoklátsko na kolech. ■ ■ ■ Na cyklovýpravu jeli i Skokani. ■ ■ ■ V ostudně malém počtu účastníků se povedlo opravit většinu lodí, které nepřežily podzimní Sázavu, a to včetně Broukovy ponorky. ■ ■ ■ Na jarní vodě si z Věšáka jedna liška chtěla udělat večeri. ■ ■ ■ Opět se ukázalo, že cvrnkání kuliček vyžaduje praxi a mladí účastníci v této dovednosti silně zaoštěvali. ■ ■ ■ V Malých Přílepech se na trati stavěné Klíněnkou a Jírovcem předvedli Brouk (4.) a jeho Anežka (10.), Věšák (10.), Tatouch (13.) a Kule (16.). ■ ■ ■ Pedro s Natem se začátkem června nechali nalákat na výpravu k Sázavě. Cestou objevili přírodní bazárek, odkud si chtěl Pedro odnést starý psací stroj, ze kterého by jeho maminka byla jistě moc nadšená. ■ ■ ■ 21. 6. vyráběli Rohlíci v klubovně své táborové kostýmy ■ ■ ■ Na přípravě se rozhodlo o přesunu latríny dál od tábora blíže k potoku a vznikla k ní rovnou i nová dlážděná přístupová cesta, to když se Brouk nudil. S Jírovcem pak byli další měsíce obviňováni ze ztupení slavnostní sekery. ■ ■ ■ Táborová legenda byla indiánská. Celého tábora se účastnili

jen starší a zkušení táborníci, příprava byla jen na posledním týdnu. ■ ■ ■ Potábor absolvovala Máša a Mádrovi s rodinnými účastníky v Malčicích ■ ■ ■ Puťák fosilií se uskutečnil na přelomu července a srpna. Po několika pružných změnách dohody byly Robinovy plány přejít celou republiku od východu postaveny na hlavu. Začali jsme u západních Slovanů pod horou Krudum a přes Slavkovský a Český les jsme došli až do pramenné oblasti Radbúzy. ■ ■ ■ Skupina zdatných vyrazila na puťák do bulharských

hor. Na případné rozhovory s místními jsme se během dvacetihodinové cesty autobusem pilně připravovali z příručky Česko-bulharské konverzace. Po zvládnutí základních konverzačních frází "Pes štěká haf haf" a "Kočka mňouká mňau mňau" se mnozí dostali až k básničce Had leze z díry, vystrkuje kníry. I přes tyto nezpochybnitelné úspěchy při studiu pak ale použití naučeného v praxi spíše pokulhávalo. ■ ■ ■

V půli srpna strávili oddíloví odchovanci se svými chovanci týden na minipuťáčku po Novohradských horách a na tábořišti v Malčicích. ■ ■ ■

Na další puťák jeli Skokani a Rosničky na jižní hřeben Malé Fatry (Klák - Strečno).

